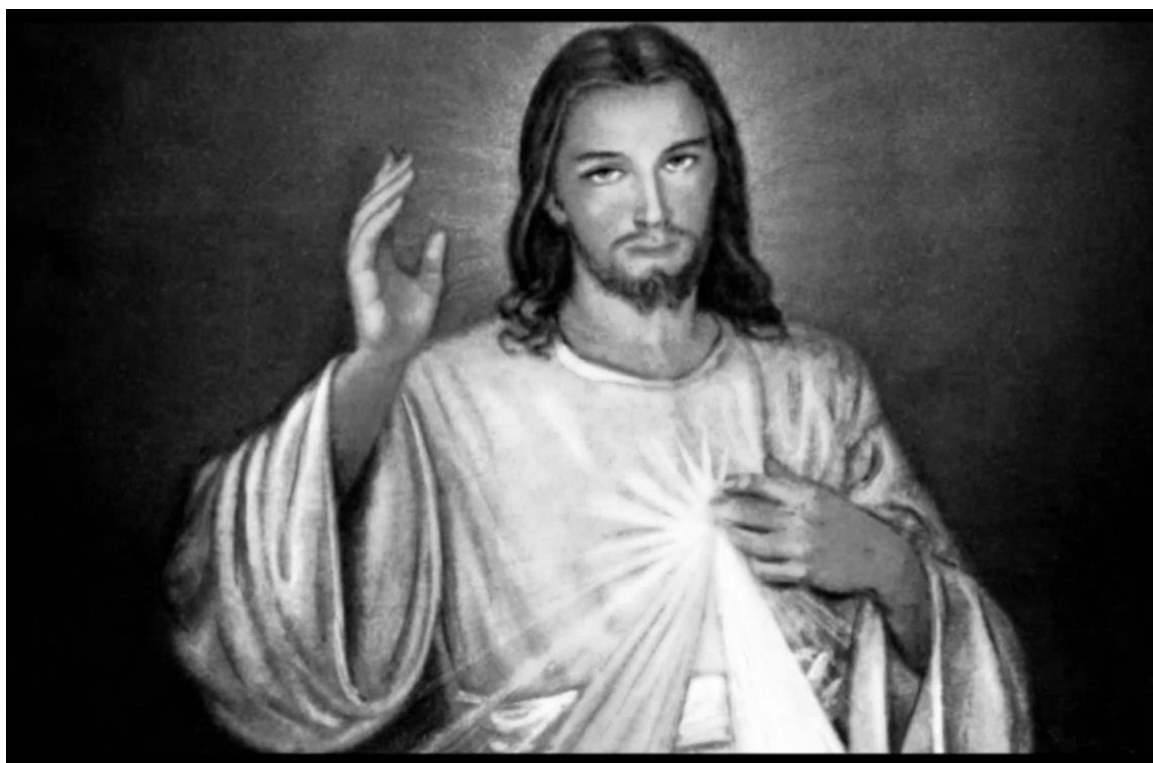

O CHARITĚ A MILOSRDENSTVÍ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

leden – září 2016

OBLASTNÍ CHARITA HAVLÍČKŮV BROD

Naším posláním je poskytovat sociální, zdravotní a humanitární služby lidem v nepříznivé životní situaci prostřednictvím kvalifikovaných pracovníků a dobrovolníků.

**Oblastní charita Havlíčkův Brod slaví 25. výročí
28.9.2016 od 8 – 12 hodin**

**V 8 hod. v kostele
Nanebevzetí Panny Marie
mše svatá celebrovaná
opatem želivského kláštera
P. PhDr. ThLic. Jáchymem
Jaroslavem Šimkem,
OPraem za všechny živé i
zemřelé klienty a
zaměstnance Oblastní
charity Havlíčkův Brod.**

**Od 9 hodin se připojíme
k Svatováclavskému dni
pořádanému v parku
Budoucnost.
Připraveny budou
soutěže, kvízy, bude
možné občerstvit se,
posedět u kávy nebo
čaje a zakoupit naše
výrobky.**

Akce se koná za každého počasí!!!

Kontakt:

Oblastní charita Havlíčkův Brod
Bělohradská 1128
580 01 Havlíčkův Brod
č.úctu: 2106566677/2700

tel. 569 426 070
sekretariat@charitahb.cz
www.hb.charita.cz

Obsah

Oblastní charita Havlíčkův Brod 1991 - 2016	2
Rozhovor s Bc. Annou Blažkovou	14
O jubilejnom Roku milosrdenstva	20
Paradox roku Božího milosrdenství	22
Svatý rok milosrdenství	23
Svaté brány milosrdenství	24
Anketa	26
Faustyna Kowalska: Deníček	29
Kolik Svátých bran lze projít během dvou dnů?	31
Pout' do Říma	36
Kronika	38
Pozvánka do farní knihovny	39
Vzpomínka na varhaníka Rudolfa Myšku	40
Hymnus pro Svátý rok milosrdenství	42
Byla to krásná duše	43
Zamyšlení katechety	44
Letní tábor Kukle 2016	45
Světové dny mládeže Krakov 2016	48
Farní tábor Žirovnice 2016	53
Výbuch na severu	54
Kostel sv. Kateřiny ožívá	56
Rozkol v církvi	58

Milí čtenáři,

jelikož Oblastní charita Havlíčkův Brod slaví 25 let svého trvání, přibližujeme vám ji v několika článcích i v rozhovoru s její současnou ředitelkou.

V další části Agapé se věnujeme právě probíhajícímu Roku milosrdenství. Kromě článků o různých poutích přinášíme i anketu uspořádanou mezi našimi farníky. Jako obvykle se dočtete i o dalším dění v naší farnosti.

Přejeme vám milostiplný závěr Roku Božího milosrdenství, který bude končit v neděli 20. listopadu 2016. Je tedy ještě nějaký čas, abyste se například mohli inspirovat některými odpověďmi z naší ankety. ☺

redakce

Oblastní charita Havlíčkův Brod 1991-2016

Úvod

Oblastní charita Havlíčkův Brod je nestátní nezisková organizace, byla zřízena v roce 1991 Biskupstvím královéhradeckým.

Posláním Oblastní charity Havlíčkův Brod je poskytovat sociální, zdravotní a humanitární služby lidem v nepříznivé životní situaci prostřednictvím kvalifikovaných pracovníků a dobrovolníků. Vycházíme z křesťanských základů. Klademe důraz na lidský přístup, kvalitu a pružnost. Působíme převážně na území vikariátů Havlíčkův Brod a Humpolec.

Ve druhém desetiletí naší činnosti jsme zažili bouřlivý rozmach. V současné době poskytujeme služby matkám s dětmi, seniorům, lidem se zdravotním či sociálním handicapem, dětem, mládeži, rodinám s malými dětmi. Nabízíme a poskytujeme zdravotní služby, služby sociální péče, služby sociální prevence, sociální poradenství a služby pro rodiny. Svoje poslání uskutečňujeme na úrovni profesionální i dobrovolné.

A jak to všechno začalo?

V roce 1991 začala vznikat střediska domácí ošetrovatelské služby (domácí péče) jako experiment Ministerstva zdravotnictví. Tato střediska vznikala pod záštitou České katolické charity a jedno ze středisek vzniklo i v Havlíčkově Brodě a Světlé nad Sázavou. Nosnou myšlenkou domácí péče byla a je touha pomoci nemocným a umírajícím lidem pobývat doma co nejdelší možnou dobu.

V roce 1992 projevilo několik lidí z havlíčkobrodské farnosti přání navázat na tuto myšlenku pomoci bližnímu. Tehdejší duchovní správce Mons. Antonín Duda byl této iniciativě nakloněn, podpořil vznik Farní charity Havlíčkův Brod a dále jí napomáhal v jejích prvních krůčcích. Farní charita Havlíčkův Brod vznikla 1. října 1992 a jejím zřizovatelem bylo Biskupství královéhradecké. Vznik Farní charity HB byl podpořen snahou realizovat projekt na zřízení chráněného bydlení pro matky s dětmi.

Středisko domácí ošetrovatelské služby přešlo pod nově vzniklou Farní charitu Havlíčkův Brod. Ta se tímto stala nestátním zdravotnickým zařízením, poskytovatelem odborné ošetrovatelské péče jak v podobě profesionálních služeb, tak v podobě dobrovolné pomoci. Domácí ošetrovatelská služba byla v roce 1993 doplněna službou pečovatelskou. V roce 1994 byl otevřen Charitní domov pro matky s dětmi v Havlíčkově Brodě.

Stejně jako v Havlíčkově Brodě vznikaly farní charity také v ostatních městech a obcích našeho vikariátu, například v Příbyslavi, Senožatech, Krucemburku, ve Velké Losenici a v Humpolci.

Všechny farní charity pracovaly především na dobrovolné bázi, pořádaly různé akce, podporovaly výměnné pobyty dětí z Ukrajiny, pomáhaly při živelních katastrofách sbírkami šatstva apod. Mezi dobrovolníky byli především věřící farníci, a tím byly charity úzce spjaté s farností.

V roce 1996 byly zrušeny všechny farní charity v obou vikariátech jako právní subjekty a staly se součástí Oblastní charity Havlíčkův Brod.

Vedení charity Havlíčkův Brod

O vznik Oblastní charity Havlíčkův Brod se zasloužili: Mons. Antonín Duda, tehdejší správce havlíkobrodské farnosti, MUDr. Magdalena Chvílová Weberová, Ing. Petr Kletečka, Ing. Pavel Doležal, Zdeněk Sommer, Ludmila Kletečková, Jiří Kletečka a Bc. Jiří Vondráček.

V ředitelském křesle Oblastní charity Havlíčkův Brod posléze usedli:

1991 – 1995	Ing. Petr Kletečka
1995 – 1999	Bc. Jiří Vondráček
1999 – 2000	Bc. Pavel Málek
2000 - 2001	MUDr. Magdalena Chvílová Weberová
2001 – dosud	Bc. Anna Blažková

Historie Oblastní charity v datech

- 1991 – Vznik prvních středisek domácí ošetrovatelské služby na Havlíčkobrodsku a Světelsku
- 1992 – Vznik Farní charity Havlíčkův Brod, FCH Humpolec, FCH Velká Losenice, FCH Příbyslav, FCH Senožaty, FCH Krucemburk
- 1993 – K ošetrovatelské službě se připojuje služba pečovatelská
- 1994 – Otevření Charitního domova pro matky s dětmi v Havlíčkově Brodě
- 1996 – Farní charity ve vikariátu byly zrušeny jako právní subjekty a stávají se součástí Oblastní charity Havlíčkův Brod
Otevření Poradny pro ženy a dívky v Havlíčkově Brodě
- 1999 – Vznik střediska Charitní ošetrovatelské služby na Chotěbořsku
- 2000 – Vznik střediska Charitní ošetrovatelské služby na Ledčsku
Otevření Občanské poradny Havlíčkův Brod

- 2001 – Založení Klubu maminek a dětí Zvoneček, nynějšího Mateřského centra Zvoneček Havlíčkův Brod
Vznik střediska Charitní ošetrovatelské služby na Přibyslavsku
- 2002 – Otevření Petrklíče – denního stacionáře pro děti a mládež s mentálním a kombinovaným postižením v Ledči nad Sázavou
Vznik Střediska rané péče Havlíčkův Brod
- 2003 – Vznik Mateřského centra Rolnička ve Světlé nad Sázavou
Otevření Centra osobní asistence v Havlíčkově Brodě
Založení Astry – denní centrum pro seniory v Humpolci
- 2004 – Převzetí pečovatelské služby v Humpolci, vznik Charitní pečovatelské služby Humpolec
- 2005 – Otevření Půjčovny rehabilitačních a kompenzačních pomůcek v Humpolci
- 2006 – Otevření eNCéčka – nízkoprahového centra pro děti a mládež ve Světlé nad Sázavou
Poskytnutí tří bytů pro maminky s dětmi z Charitního domova Městem Havlíčkův Brod, tyto byty budou využívány jako byty sociální rehabilitace Havlíčkův Brod
Otevření Domova pro seniory Stromovka v Lipnici nad Sázavou, kde poskytujeme pečovatelské služby
- 2007 – Vznik Mateřského centra Ledňáček v Ledči nad Sázavou
Založení Rehabilitační dílny Ledec nad Sázavou
Otevření domu s pečovatelskou službou Městem Golčův Jeníkov, ve kterém poskytujeme pečovatelské služby od 1. 1. 2008
- 2008 – od 1. 1. 2008 jsme začali poskytovat Charitní pečovatelskou službu v Golčově Jeníkově, Želivě a Lhoticích
Vznik Charitní ošetrovatelské služby Golčův Jeníkov
Otevření bytů sociální rehabilitace v Humpolci
Zahájení činnosti střediska Domácí hospicové péče
- 2012 – Nízkoprahový klub BAN! v Havlíčkově Brodě
Sociálně aktivizační služba pro rodiny s dětmi
- 2015 – Středisko charitní pomoci v Humpolci
 - Chráněné bydlení Petrklíč v Ledči nad Sázavou
 - Otevření Centra sociálních služeb Petrklíč – nová vlastní námi postavená budova a rozšíření uživatelů o seniory
- 2016 – od 1. 1. 2016 jsme začali poskytovat Charitní pečovatelskou službu v Jiřicích

Pozn.: Jedinou službou z výše uvedeného soupisu, která ukončila svou činnost, jsou Byty sociální rehabilitace Havlíčkův Brod. Stalo se tak v roce 2013. Důvodem bylo zvýšení možností získat vlastní bydlení pro maminky opouštějící Charitní domov pro matky s dětmi.

Počet zaměstnanců farní / oblastní charity Havlíčkův Brod

Rok 1993	Rok 1999	Rok 2001	Rok 2006	Rok 2010	Rok 2015
7	27	33	80	110	135

Počet uživatelů farní / oblastní charity Havlíčkův Brod

Rok 1993	Rok 1999	Rok 2001	Rok 2006	Rok 2010	Rok 2015
52	144	309	1309	4960	2553*

*V tomto čísle není zahrnuto 113 uživatelských rodin, které využívají služeb Střediska rané péče a Sociálně aktivizační služby Šipka. Uživatelskou rodinou je myšlen min. 1 dospělý a zároveň min. 1 dítě. Dále v tomto čísle nejsou zahrnuta mateřská centra. Ta evidují počet návštěv rodičů a počet návštěv dětí a těch v roce 2015 bylo 6130 z řad rodičů a 5977 z řad dětí.

Výdaje farní / oblastní charity Havlíčkův Brod

Rok 1993	Rok 1999	Rok 2001	Rok 2006	Rok 2010	Rok 2015
582.643	1.675.952	4.350.146	17.403.964	27.015.542	37.231.558

Naše dobrovolná činnost

Kromě profesionálních činností byla od počátku vzniku havlíčkobrodské charity prováděna také dobrovolná činnost, mezi kterou patřila a patří pomoc lidem bez domova sbírkami šatstva a dalších potřeb, pomoc při živelních katastrofách, a to jak formou sbírek, tak aktivní pomocí přímo v zatopených oblastech či zapojením se do projektu Diecézní charity Hradec Králové – Adopce na dálku. Dobrovolníci navštěvují a pomáhají v zařízeních Oblastní charity Havlíčkův Brod a velmi aktivně na Oddělení dlouhodobě nemocných Nemocnice Havlíčkův Brod a v Domově Jeřábina v Těchobuzi.

Naše akce

Kromě standardní formy pomoci potřebným pořádáme různé kulturní a společenské akce ve městech, ve kterých působíme, jako např. Svatomartinské průvody, Masopustní jarmarky, Karuzošou, dětské karnevaly, Buřtyády, Ukládání strašidýlek, akce ke Dnům dětí, rodin a další. Dříve jsme pořádali Plesy lidí dobré vůle, Charitní poutě či Rozsvícení vánočního stromu. Účastníme se trhů s prodejem výrobků, které vytvořili lidé využívající našich služeb. Rovněž pořádáme menší trhy při některých našich akcích, jako je například

Masopustní jarmark v Havlíčkově Brodě či vánoční trhy v Humpolci a Světlé nad Sázavou.

Charitní plesání

Nejstarší kulturní akcí pro veřejnost se staly plesy. Ten první se konal již v roce 1992 v Domě mládeže, dnešním Skautském klubu, v Horní ulici v Havlíčkově Brodě. Dostal jméno **Ples lidí dobré vůle** a nesmělo chybět pořadové číslo 1. Díky vysoké návštěvnosti se ples od dalšího roku „přestěhoval“ do Kulturního domu Ostrov. Od roku 1992 do roku 2008 se Plesy lidí dobré vůle konaly v Havlíčkově Brodě – sídle naší Oblastní charity. Počínaje rokem 2009 se z něj stal ples putovní a zavítal do dalších měst, kde poskytujeme naše služby. V roce 2009 se ples uskutečnil v Ledči nad Sázavou a v roce 2010 19. ročník v Humpolci. Svého největšího věhlasu Ples lidí dobré vůle dosáhl koncem devadesátých let, kdy se o předtančení starala skupina D'MENTOS. Třikrát jsme pořádali koncem plesové sezóny i maskární ples a z toho se jednou konal na zimním stadionu na bruslích.

Petrklíč – denní stacionář pro děti a mládež s mentálním a kombinovaným postiženým v Ledči nad Sázavou pořádal v letech 2007 – 2009 ještě vlastní ples - **Ples pro obyčejné lidi**.

Charitní plesání bylo završeno jubilejním 20. Plesem lidí dobré vůle, který se uskutečnil 5. 11. 2011 v kulturním domě Ostrov v Havlíčkově Brodě. K ukončení tradice plesů jsme se rozhodli z ekonomických důvodů, neboť se dlouhodobě nedařilo zajistit základní plesové zázemí (především nájem prostor a hudbu) za nekomerční ceny a též návštěvnost plesu měla sestupný charakter.

Humanitární sbírky neboli „sbírky šatstva“

Vůbec první sbírka se uskutečnila v roce 1994. Vybírané věci se shromažďovaly v prostorách dnešní Občanské poradny a sbírka byla ve prospěch Jugoslávie. Jelikož sbírka měla ohlas, tak posléze následovaly sbírky další. Byla dohodnuta spolupráce s Diakonií Broumov, která si darované věci odvážela, dále třídila a zpracovávala. Pracovnice Charitního domova pro matky s dětmi si z darovaných věcí vybíraly ošacení, obuv, hračky a další potřeby pro ubytované maminky a osoby v krizi. Z prostorových důvodů se posléze humanitární sbírka „přestěhovala“ na farní dvůr, kde se konala obvykle každé první pondělí v měsíci 3x na jaře a 3x na podzim. V roce 2006 se sbírky začaly konat v budově po stavebninách v areálu neplaceného parkoviště vedle KD Ostrov v Žižkově ulici. Toto dobře dopravně dostupné místo v centru města ovšem neušlo pozornosti mnoha nenechavců, kteří v těch pár dnech, než došlo k odvozu vybraných věcí Diakonií Broumov, nelenili toto místo prozkoumat a podívat se dovnitř pytlů a krabic. Dohodli jsme se tedy s Diakonií Broumov, že nám na jeden den přistaví na nákladové nádraží vagón a věci se budou vybírat přímo do něho. Toto bylo realitou až do loňského podzimu, kdy jsme se rozhodli pro klesající zájem „sbírky šatstva“ ukončit. Vzhledem k rostoucímu počtu sběrných kontejnerů na textil poklesl o tyto sbírky zájem. Ovšem otázka „A kdy bude zase ta charita?“, kterou se volající dotazovali na termín nejbližší sbírky šatstva, zůstane v paměti skalních pracovníků Oblastní charity Havlíčkův Brod napořád. ☺

Tříkrálová sbírka

Od roku 2001 se každý rok v lednu zapojujeme do Tříkrálové sbírky. Za těch 16 let se v roli koledníků vystříдалo několik tisíc dětí a dospělých, kteří v součtu vykoledovali přes 19,5 milionu korun. Výtěžek letošní Tříkrálové sbírky se od té historicky první v roce 2001 o více než milion korun navýšil. Nutno podotknout, že 30 % z vybraných peněz použije Charita Česká republika na humanitární pomoc v zahraničí či tuzemsku a 5% ke krytí režijních nákladů. Tříkrálovou sbírku každoročně doplňuje Živý betlém v Humpolci, Tříkrálový koncert v Přibyslavi a Humpolci a divadelní hra Čtvrtý z mudrců ve farnosti Velká Losenice.

Rok	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Vybráno	322.519,-	593.828,-	957.924,-	980.938,-	1.078.971,-	972.434,-
K využití	161.259,-	415.680,-	662.293,-	655.910,-	690.368,-	656.869,-

Rok	2007	2008	2009	2010	2011
Vybráno	1.056 420,-	1 082 057,50	1.269.662,-	1.289.067,-	1.412.984,-
K využití	697.570,40	720 544,-	839.926,-	849.116,-	923.802,-

Rok	2012	2013	2014	2015	2016
Vybráno	1.433.666,-	1.546.743,-	1.717.276,6 0	1.818.323,-	2.021.857,-
K využití	944.712,15	1.026.817,-	1.138.556,-	1.202.986,-	1.306.664,-

Díky Tříkrálové sbírce jsme např. pořídili přístavbu a rekonstrukci sociálního zařízení v Charitním domově pro matky s dětmi v Havlíčkově Brodě, automobily na cesty za uživateli, projektovou dokumentaci na nový stacionář v Ledči nad Sázavou a spoluúčast na jeho stavbě. Tříkrálová sbírka nám též pomohla dovybavit některé projekty, jak v okamžiku jejich otevření (Petrklíč, Astra, Občanská poradna, eNCéčko, Domácí hospicová péče, Středisko charitní pomoci), tak v průběhu jejich činnosti (Charitní domov pro matky s dětmi, mateřská centra). Plně jsme z Tříkrálové sbírky financovali objekt v Pivovarské ulici v Ledči nad Sázavou, kde nyní funguje Sociálně terapeutická dílna. Rovněž jsme z finančních prostředků Tříkrálové sbírky hradili osobní náklady na zaměstnance u některých služeb.

Stavba centra sociálních služeb Petrklíč v Ledči nad Sázavou

Petrklíč – denní stacionář pro děti a mládež s mentálním a kombinovaným postižením vzniknul v červnu roku 2002. Jeho hlavním posláním je integrace handicapovaných do společnosti. Po mnoha letech v ne zcela vyhovujících prostorách se Petrklíč dočkal vlastních a zcela vyhovujících prostor. Společným úsilím pracovníků a za podpory Diecézní charity Hradec Králové a Kraje Vysočina se podařilo získat prostředky z evropských fondů ROP.

Základní kámen stavby nového stacionáře pro děti a mládež s mentálním a kombinovaným handicapem byl položen 28. 1. 2013. Stavbu nového stacionáře realizovala firma Stavointeriér a mezi položením základního kamene a slavnostním otevřením dne 11. 2. 2015 uplynuly přesně 2 roky. Stavební práce stály 15,4 milionu korun a vybavení stacionáře bylo pořízeno za 1,5 milionu korun. Na financování se 85 % podílel ROP a 15 % Oblastní charita Havlíčkův Brod. Pro klienty Petrklíče a jeho zaměstnance je zde rehabilitační a denní místnost, kuchyňka s jídelnou, šatny pro klienty i zaměstnance, třída, kancelář pro vedoucí. V patře jsou dva chráněné byty a velká terasa. V červenci 2015 došlo k přejmenování zařízení na Centrum sociálních služeb Petrklíč a jeho cílová skupina se rozšířila o seniory. Od října 2015 jsou k dispozici i dva dvoulůžkové byty chráněného bydlení.

Ocenění našich pracovníků a dobrovolníků

MUDr. Magdalena Chvílová Weberová získala v roce 2011 v Praze v kostele sv. Tomáše na Malé Straně **Cenu Charity**. Její jméno je spjato s Oblastní charitou Havlíčkův Brod po celých 25 let. V roce 1991 se zasloužila spolu s dalšími o vznik Farní charity Havlíčkův Brod. Významně podpořila založení některých služeb (např. Charitní ošetrovatelská služba, Charitní domov pro matky s dětmi, Středisko rané péče, Domácí hospicová péče). Byla dobrovolným členem Rady OCH HB, garantem odborné zdravotnické péče, v letech 2000-2001 ředitelkou OCH HB a zastupující ředitelkou v době mateřské dovolené stávající ředitelky Anna Blažkové. Od května 2016 již není statutárním zástupcem Oblastní charity Havlíčkův, ale stále nám svou přízeň a patronát zachovává.

Vrchní sestra Stanislava Holendová získala v srpnu 2014 v Neratově ocenění **Zlatý kříž za obětavou práci pro nemocné a potřebné**. Stanislava Holendová v domácí péči Oblastní charity Havlíčkův Brod obětavě pracuje již od roku 1992. Od roku 1995 působí jako vrchní sestra. Ocenění si zasloužila za svou dlouholetou svědomitou a spolehlivou práci doplněnou lidským a přátelským přístupem ke kolegyním, ale i k pacientům.

Paní Jana Ptáčnicková, dlouholetá dobrovolnice Oblastní charity Havlíčkův Brod, získala v Neratově **Stříbrný kříž**. Podílela se na kulturních a společenských aktivitách Charity i farnosti (plesy, dětské dny, karnevaly). Spolu se svou kamarádkou z farnosti založila a několik let vedla Mateřské centrum Rolnička ve Světlé nad Sázavou. Jako dobrovolník od počátku pomáhala organizovat Tříkrálovou sbírku ve Světlé nad Sázavou. Od roku 2005 již Tříkrálovou sbírku ve Světlé nad Sázavou plně organizuje jak po stránce administrativní, tak vlastní koledování.

Paní Anežka Příhonská a pan Josef Valenta získali v červnu 2015 ocenění **Dobrá duše**. Tento projekt oceňuje seniory, kteří se rozhodli z vlastní vůle, ve svém volném čase a bez nároku na finanční odměnu pomáhat jiným lidem. Paní Anežka využívá svou zálibu v ručních pracích ve prospěch pomoci novorozencům na oddělení intermediární péče v havlíčkobrodské nemocnici. Pro nově narozená miminka pravidelně již mnoho let plete čepičky a ponožky. Druhý oceněný pan Josef Valenta je dlouholetým dobrovolníkem Astry – denního centra pro seniory. V Astrě pravidelně promítá nejružnější cestovatelské záznamy a cestopisy a seznamuje diváky s těmi nejzajímavějšími místy jak z Čech, tak z celého světa.

Ocenění se dočkala také **Astra – denní centrum pro seniory**. Zařízení získalo čestné uznání za vytváření výjimečného prostředí pro dobrovolnickou pomoc, podporu projektů pro seniory a ochotu být lidský v každé chvíli.

Cena Křesadlo je ocenění dobrovolníků, které udělují dobrovolnická centra a její hlavním cílem zviditelnit dobrovolnictví a podpořit ho. Křesadlo je symbolem vykřesání jiskry v lidstvu.

Jsme rádi, že tuto cenu získalo hned několik našich dobrovolníků:

- v roce 2002 **Marcela Rasochová,**
- v roce 2003 **Eliška Růžicková,**
- v roce 2004 **Marcela Rasochová,**
- v roce 2007 **Aleš Macharáček a Václav Pátek,**
- v roce 2008 **Marie Málková,**
- v roce 2009 **Marie Voralová**
- v roce 2015 **Zlatuše Hejkalová.**

Zkušenosti o charitou

Osobní zkušenost se službami Oblastní charity Havlíčkův Brod má například P. Josef Pecen. V době nemoci jeho manželky k nim docházely zdravotní sestry z Charitní ošetrovatelské služby. „Když byla manželka nemocná a už si nebyla schopná sama převazovat bércové vředy na nohou, tak k nám jezdila sestra z Charity,“ vzpomíná P. Josef Pecen a dodává, „rovněž, když jsme potřebovali půjčit chodítko nebo jiné pomůcky, tak to opět byla Charita, která nám pomohla.“ P. Josef Pecen a jeho rodina byli se službami Oblastní charity spokojeni a její služby by v případě potřeby opět využili či doporučili i ostatním.

A jaké je jeho přání Oblastní charitě Havlíčkův Brod do budoucna? „Oblastní charitě přeji hodně úspěšné pomoci nemocným, dostatek odborných pracovníků a dostatek finančních prostředků. Dále Charitě přeji hodně Božího požehnání pro její činnost. Přeji také především stále zdraví vedoucím pracovníků i všem sestřičkám, pečovatelkám a ostatním. Děkuji Charitě za všechnu pomoc, kterou poskytla naší rodině i všem našim známým.“

Charitní 25 x NEJ

- 1) **Ve kterém městě poskytujeme NEJvíce služeb?** V Havlíčkově Brodě.
- 2) **Která služba má NEJvíce zaměstnanců?** Charitní pečovatelská služba, 16 zaměstnanců.
- 3) **Ve kterém roce bylo otevřeno NEJvíce nových projektů?** V roce 2008.
- 4) **Ve kterém měsíci pořádáme NEJvíce akcí pro širokou veřejnost?** V listopadu.
- 5) **Který ředitel byl ve vedení OCH HB NEJdéle?** Bc. Anna Blažková, 15 let.
- 6) **Jaká je NEJčastěji vhazovaná mince do tříkrálových pokladiček?** Dvacetikoruna.
- 7) **Která farnost má dlouhodobě NEJvětší výtěžek ve Tříkrálové sbírce?** Příbyslav.
- 8) **Který zaměstnanec je OCH HB NEJvěrnější?** Stanislava Holendová – od 1.12. 1992.
- 9) **Kdo je NEJdéle pracujícím mužem v Oblastní charitě Havlíčkův Brod?** Pan Bedřich Pouliček, pracuje zde 13 let.
- 10) **Která služba má NEJmenší personální obměnu?** Občanská poradna – již od konce roku 2005 zde pracují titíž zaměstnanci, což se bohužel letos změní.
- 11) **Kolik let bylo NEJstaršímu uživateli našich služeb?** Charitní pečovatelská služba Želiv pečovala o stoletou paní.
- 12) **Kolik let bylo NEJmladšímu uživateli našich služeb?** „0 let“ – Středisko rané péče se začíná starat o některé své uživatele již pár dní porodu.
- 13) **Ve kterém roce jsme měli NEJvíce tříkrálových koledníků?** V roce 2016 – asi 1200 dětských a 400 dospělých koledníků.
- 14) **Ve kterém roce jsme měli NEJvíce dobrovolníků (bez tříkrálových koledníků)?** V roce 2015 – 30 dlouhodobých a 157 jednorázových.
- 15) **Jaká je NEJčastější barva automobilů našich charitních aut?** Červená.
- 16) **Jaký NEJvětší dar jsme dostali?** Renault Trafic od Nadace ČEZ.

17) **Jakou formu humanitární pomoci jsme poskytovali NEJdéle?** Humanitární sbírku („sbírku šatstva“).

18) **Jakou NEJkurioznější věc jsme v humanitární sbírce dostali?** Zubní protézu.

19) **Kolik let máme NEJdéle vypůjčenou pomůcku v půjčovně rehabilitačních a kompenzačních pomůcek?** Jedno wc křeslo se půjčeno jednou rodinou nonstop od června 2006.

20) **Která hudební skupina hrála na Plese lidí dobré vůle NEJčastěji?** E.M.I.L.

21) **Jaká je za námi NEJnáročnější událost uplynulých let?** Stavba Centra sociálních služeb Petrklíč v Ledči nad Sázavou.

22) **Jaký je NEJpoetičtější název ulice, ve které sídlí naše zařízení?** Stromovka (Charitní pečovatelská služba Lipnice nad Sázavou) a V Zahradách (Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba Golčův Jeníkov).

23) **Jaký NEJméně tradiční záměr měla Tříkrálová sbírka?** Stavba kapličky v budově domu s pečovatelskou službou v Humpolci.

24) **Jaké je NEJčastější křestní jméno našich zaměstnanců?** Jana

25) **Jaké je naše NEJvětší přání do dalších let?**

Je jich hned několik - zachovat všechny služby ve stávajícím rozsahu, poskytovat naše služby k plné spokojenosti uživatelů, plnit veškeré požadavky plynoucí ze zákona o sociálních službách, dodržovat standardy kvality sociálních služeb a to vše se nám nepodaří, pokud se nebudeme snažit zaměstnancům vytvořit příjemné pracovní prostředí.

zprávy o charitě připravila Hana Fikarová

Rozhovor s Bc. Annou Blažkovou, ředitelkou Oblastní charity Havlíčkův Brod

V jaké kondici je nyní podle Vás Oblastní charita Havlíčkův Brod jakožto mladá „dáma“ slavící čtvrt století?

Z hlediska organizace, která poskytuje již řadu let sociální služby, bych raději než o mladá dáma mluvila o zodpovědné dospělé paní. Tato paní nese velkou míru zodpovědnosti. Možná větší než se může na první pohled zdát. Jedním z úhlů pohledu je míra zodpovědnosti za klienty, kterým pomáháme zmírnit dopad jejich nepříznivé situace. Dále se jedná o naše zaměstnance, abychom vždy měli finance na mzdy a samotný provoz organizace. Další odpovědnost nese vůči naplňování zákonů a požadavků těch, kteří se podílí na financování služeb.

Když zůstaneme u „dámy“ - Oblastní charita Havlíčkův Brod z hlediska svého věku zná už „svou módu“ – své přednosti i své slabiny a podle toho se „obléká“ a vystupuje. Na slabostech se snaží pracovat, své přednosti rozvíjet především k prospěchu klientů a zaměstnanců.

Jak dlouho působíte v Oblastní charitě Havlíčkův Brod? Jak dlouho jako její ředitelka?

Do pracovního poměru u havlíkobrodské Charity jsem nastoupila po ročním působení jako dobrovolník v září 1994 na pozici vedoucí Charitního domova pro matky s dětmi Havlíčkův Brod. Ředitelkou jsem od 2001.

Pokud porovnáte začátky Charity a její současný stav – jak se za léta svého působení změnila?

Na začátku stačil nápad a nadšení, sehnat finance a prostory a mohl se dobrý nápad zrealizovat. Postupem času byla Charita zatížena administrativou a od roku 2006 (s platností zákona o sociálních službách) přibýlo dalších x zákonných požadavků. S tím jsou spojené i narůstající minimální požadavky na pracovníky, kteří jsou v přímém kontaktu s klienty (každý pracovník musí splňovat předepsané vzdělání, které je zaměřené na sociální oblast).

Z hlediska působení se naše služby stále rozšiřují do dalších měst a obcí a díky autům i do samot a odlehlých míst našich vikariátů Havlíčkův Brod a Humpolec. Co do „sortimentu“ můžeme nabídnout téměř shodné služby v obou vikariátech. Zpočátku byly služby soustředěné ve větší míře do Havlíčkova Brodu, teď se karty obrací a pomalu získává převahu Humpolec. Toto je dáno

zejména přístupem obcí a měst. Ať už se jedná o služby poskytované kdekoliv, jednou z našich priorit je poskytování kvalitních služeb.

Oblastní charita HB je samostatnou organizací nebo má svého zřizovatele?

Ve své podstatě má církev tři pilíře svého působení - společenství, slavení (liturgie) a službu. K vykonávání služby tj. diakonie, zřizuje katolická církev Charitu. Oblastní charita Havlíčkův Brod má vlastní právní subjektivitu se dvěma statutárními zástupci. Ti odpovídají za chod celé organizace svému zřizovateli, otci biskupovi. Spolu se mnou je od května letošního roku statutárním zástupcem Jana Dománková, která vystřídala v této funkci Magdalénu Chvílovou Weberovou. Poté, co se paní doktorka Weberová stala primářkou, jsem hledala vhodného druhého statutárního zástupce, který by ji dostatečně nahradil a mohl se naplno věnovat práci v Charitě. Nakonec jsem jej našla v řadě svých dlouholetých pracovníků. Paní doktorka však nadále zůstává metodikem našich zdravotních služeb a je aktivním členem etické komise Diecézní charity Hradec Králové.

Jaké služby Charita v současné době nabízí a v jakých obcích?

Ve zkratce řečeno poskytujeme služby lidem od narození až po smrt. Naše pozornost se zaměřuje hlavně na rodiny s dětmi, dospívající, seniory, lidi s handicapem a ty, kteří si neví rady v různých životních záležitostech. Na území vikariátů Havlíčkův Brod a Humpolec poskytujeme celkem 39 služeb.

Ročně pomůžeme téměř čtyřem tisícům lidí, kteří se na nás obrátí ve své tíživé situaci.

Které služby jsou u veřejnosti nejvyhledávanější? Proč tomu tak je? Vnímáte, že by se poptávka po službách ze strany veřejnosti měnila s dobou (že by například před deseti lety byla poptávka hlavně po pečovatelské službě a nyní je v hledáčku veřejnosti nejčastěji zase jiná služba)?

Záleží na tom, z jakého úhlu pohledu se na vyhledávání služeb díváme. Pokud by se jednalo o počet klientů, tak by tou „nej“ byla zřejmě Občanská poradna. To je dáno velkou finanční zadlužeností lidí, dále složitostí našeho právního systému a nedostupností právníků. A tak jsou lidé často bezradní. Zaznamenáváme tak větší poptávku po základním i odborném poradenství. Počtem klientů je v těsném závěsu za Občanskou poradnou Charitní ošetrovatelská služba.

Pokud bychom se dívali na vyhledávání našich služeb z hlediska celkového času, který stráví pracovník s klientem, tak by „nej“ patřilo službám pro seniory. Naše populace stárne a ti, kteří se v určitém věku mohli starat o stárnoucí rodiče, dnes ještě chodí do zaměstnání. Dále se také nároky v zaměstnání zvyšují a zaměstnavatelé ne vždy umožní svým pracovníkům pečovat o osobu blízkou. Zároveň vnímáme i větší sepětí rodiny vůči světu – děti chtějí dopřát svým rodičům nebo prarodičům to, aby mohli zůstat co nejdéle doma, pokud možno až do smrti. Výsledkem součtu těchto faktorů je, že rodina potřebuje s péčí o své rodiče pomoci, a tak se s důvěrou obrací na naše služby, které umožňují seniorům zůstat ve své domácnosti, ve své posteli. Ostatně služby pro seniory byly vždy naším základem.

Kdo může charitní služby využívat?

Naše služby může využívat ten, kdo prožívá nějaké těžkosti, které chce řešit. Pokud bychom na jeho situaci nemohli reagovat prostřednictvím naší nabídky, můžeme mu alespoň poskytnout odborné poradenství kde nebo jak své trápení řešit.

Pokud budu mít nějaký problém a rozhodnu se hledat pomoc právě u vás v Charitě, jak mám postupovat, na koho se obrátit, kam zajít?

Záleží na tom, o jaký problém se bude jednat. Pokud budete vědět konkrétněji, co potřebujete, můžete se obrátit na danou službu. Když nebudete vědět, můžete se obrátit na náš sekretariát (tel. 569 426 070) na adrese Bělohorská 1128, Havlíčkův Brod a tam vás nasměrujeme. Další kontakty najdete na webu hb.charita.cz.

Loni jste v Humpolci otevřeli Středisko charitní pomoci, takzvaný Šatník. Jak jste s jeho chodem spokojeni?

Středisko charitní pomoci je naše nejnovější služba a mohli jsme jej otevřít hlavně díky štědrosti dárců při Tříkrálové sbírce 2015 a díky mnoha dobrovolníkům, kteří se do sbírky zapojili jako koledníci. Šatník nám dělá radost, a to z několika důvodů. Kromě toho, že zde nachází pracovní uplatnění lidé, kteří by jinak velmi obtížně hledali zaměstnání, tak také se rozšiřují naše možnosti, jak poskytovat pomoc potřebným. Vybíráme zde použité oblečení. Vhodné poskytujeme dalším lidem – buď za symbolickou cenu, nebo na základě jejich aktivity, která má odstranit jejich nepříznivou situaci (např. přijímání některé ze sociálních služeb). Jde o to, aby si tito lidé nezvykali pouze přijímat pomoc, ale také aby se sami přičinili o zlepšení své situace. Přistupujeme k nim vždy individuálně a s ohledem na jejich možnosti.

Pracovnice ve Středisku charitní pomoci mají i vlastní aktivitu např. vyšívají křestní roušky, zdobí svíce k různým příležitostem, ať už se jedná o křest, první svaté přijímání, svatbu nebo dle přání zákazníka. Pomoc zde nacházejí také ti, kteří si příliš nerozumí s jehlou a nití a potřebují zkrátit kalhoty, vyměnit zip, začistit závěsy, apod. Je zde možnost zakoupit si i literaturu z Karmelitánského nakladatelství.

Pokud budou vhodné podmínky a dobrá spolupráce s městem, rádi bychom obdobou službu nabízeli i zde. Do té doby lze nabídku humpoleckého střediska využít v Havlíčkově Brodě zprostředkovaně (telefon 735 152 976 paní Hložková) – po domluvě vybrané zboží doručíme do Havlíčkova Brodu.

Plánujete v nejbližší době realizaci další nové služby?

V současné době žádnou novou službu nechceme rozjíždět. Svou pozornost v tuto chvíli soustředujeme na stabilizaci a rozvoj stávajících služeb. Například nyní intenzivně pracujeme na rozvoji Domácí hospicové péče, abychom mohli pomoci ve splnění přání těm, kteří chtějí umírat doma obklopeni svou rodinou.

Jaké jsou naopak strasti, se kterými se Charita aktuálně musí ve své každodenní činnosti potýkat?

V současné době nám dělá největší starosti nedostatek kvalifikovaných pracovníků pro přímou práci s klienty. V různých místech našeho působení hledáme sociální pracovníky, pracovníky v sociálních službách a zdravotní sestry. Pro tyto profese je nezbytně nutné určité vzdělání. Je mnoho lidí, kteří by u nás chtěli pracovat, ale zdaleka ne všichni splňují požadavky, které nám určuje zákon o sociálních službách nebo zákon o zdravotní péči. Pokud pracovník tyto

požadavky nesplňuje, nemůžeme jej zaměstnat, mohl by se stát pouze naším dobrovolníkem.

Může veřejnost nějakým způsobem pomoci Charitě v průběhu roku? Jak?

Způsobů, jak se zapojit do charitního díla církve je hned několik. Velmi si vážíme modliteb za nás a za to, co děláme. Rádi bychom v dohledné době rozjeli modlitební „společenství“ za Charitu ať už ve smyslu organizace nebo i za konkrétní (nejen) klienty. Další možností, jak se zapojit, je prostřednictvím dobrovolnictví – věnovat buď pravidelně, nebo i jednorázově svůj volný čas a dovednosti ve prospěch našich služeb nebo akcí. Nabídka činností je skutečně široká. Kromě přímého kontaktu s klienty jsou i další možnosti. Třeba se stát naším fotografem, kutilem opravářem, grafikem pomocníkem. Samozřejmě se nebráníme ani věcným nebo finančním darům. Pokud nám chce někdo věnovat nějakou věc, je důležité, aby byla funkční, použitelná.

Kromě stálých pracovníků patří k vaší Charitě i dobrovolníci. Máte jich dostatek, nebo byste ještě někoho dalšího uvítali? Může se dobrovolníkem stát každý?

Dobrovolníkem se může stát skutečně každý, ovšem také záleží na činnosti, kterou jako dobrovolník bude vykonávat. Pokud se týká dlouhodobější spolupráce a zájemce o dobrovolnictví ještě není plnoletý, podepisuje za něj smlouvu o dobrovolnictví zákonný zástupce.

Nejvíce dobrovolníků využijeme při Tříkrálové sbírce a nejedná se pouze o koledování. S touto akcí souvisí spousta práce, která třeba ani není vidět, ale je nezbytná pro hladký průběh celé sbírky. V letošním roce se do Tříkrálové sbírky zapojilo v obou našich vikariátech cca 1600 dobrovolníků. I když se na první pohled zdá, že se jedná o velké číslo, tak tříkrálových dobrovolníků není nikdy dost ☺. Všem velmi děkujeme.

Každého dobrovolníka vítáme a doufáme, že společně najdeme činnost, kterou by se mohl zapojit do naší Charity. Ze současných dobrovolnických aktivit mohu jmenovat návštěvy pacientů na oddělení dlouhodobě nemocných nebo třeba doučování dětí v Nízkoprahovém klubu Ban!.

Zmínila jste Tříkrálovou sbírku. Jak vy vidíte její vývoj? Jsou lidé s postupem času štedřejší? Jak podle vás lidé vnímají tuto událost – chtějí pomoci, nebo jsou spíše skeptičtí a bojí se více v dnešní době přispět s tím, že nevěří, že se jejich peníze dostanou tam, kam mají? Kolikátý ročník sbírky bude v lednu 2017?

V lednu 2017 se uskuteční 17. ročník. Z narůstající částky a stále se zvětšujícího počtu koledujících skupinek lze usuzovat, že lidé vnímají Tříkrálovou sbírku pozitivně, a to nám dělá radost. Občas se setkáme s nepřijetím koledníků, ale v naprosté většině je patrná radost přispívajících z toho, že je navštívili koledníci a lidé mohou přispět do pokladničky.

Připravujete k výročí Charity nějaké akce pro veřejnost?

Největší oslavu našeho výročí chytáme na 28. září. Vše zahájí mše svatá v 8 hodin ráno v kostele Nanebevzetí Panny Marie a poté bude následovat program, na kterém budeme prezentovat naše služby. Oslavy jsme spojili se svatováclavským dnem v našem městě.

Co byste Charitě popřála k jejím narozeninám do budoucna?

Letos prožíváme Rok milosrdenství. Spolu s církví i naše Charita prožívá tyto dary Boží přízně k člověku. Mým přáním je, aby se tato Boží náklonnost projevovala v našem jednání a každý, kdo se setká s Charitou, zažil dotyk Boží lásky, i když jsme nástroje slabé a chybující. A proto prosíme o přímluvu sv. Vincence z Pauly, patrona Charity.

***Děkujeme Vám za rozhovor a přejeme Vám
i celé Charitě hojnost Božího požehnání do dalších let.***

rozhovor připravila Hana Fikarová

Bože, Tys naplnil svatého Vincence apoštolskou horlivostí
a povolal ho, aby se staral o potřeby chudých.

Pomáhej i nám, ať také my využíváme schopností,
které jsi nám dal, a jsme připraveni pomáhat těm,
kdo potřebují naši pomoc.

Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.

Amen.

O jubilejnom Roku milosrdenstva

Svätý otec František v predvečer Nedele Božieho milosrdenstva 10. apríla 2015 zverejnil Bulu MISERICORDIAE VULTUS, ktorou vyhlásil Mimoriadny svätý rok milosrdenstva, ktorý začal 8. decembra 2015 otvorením Svätej brány na Bazilike sv. Petra vo Vatikáne a ukončí sa jej zatvorením na Slávnosť Krista Kráľa 20. novembra 2016.

Keďže sme svedkami tak mimoriadnej udalosti, preto máme zodpovednosť ju plnohodnotne prežiť. Boh nám dáva v tomto čase milosti, ktoré máme využiť pre svoje duchovné dobro ako aj dobro ľudí okolo nás. To je dôvod aj môjho príspevku v tomto milostivom čase. Prijmite tieto katechézy ako pomôcku na uvedomenie si tohto milostivého okamihu. Nech nám to pomôže žiť skutočne hlboké milosrdenstvo.

Desať vecí, ktoré by ste mali vedieť o jubilejnom Roku milosrdenstva:

1) Neporovnávať s rokom 2000

Je dobré zdôrazniť, že jubilejný Rok milosrdenstva nie je a nechce byť Veľkým jubileom roka 2000. Každé porovnanie je nezmyselné, pretože každý svätý rok so sebou prináša svoje zvláštnosti a plní svoj účel. Pápež si praje, aby sa tento jubilejný rok žil v Ríme rovnako ako v miestnych cirkvách; z tejto skutočnosti vyplýva osobitná pozornosť k životu jednotlivých cirkví a ich potrebám, takže iniciatívy by sa nemali prekrývať s kalendárom, ale by mali byť ich doplnením.

2) Brána milosrdenstva

Prvýkrát v histórii jubilea bude ponúknutá možnosť otvoriť Sväté dvere – bránu milosrdenstva – aj v jednotlivých diecézach, najmä v katedrále alebo vo významnom diecéznom kostole, alebo v osobitne významnej pútnickej svätyni.

3) Začiatok v deň Nepoškvrnenej

Dva dôležité termíny: 8. 12. 2015 slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, ktorej znakom bude otvorenie svätej brány v Bazilike svätého Petra a 20. november 2016 Slávnosť Ježiša Krista, Pána vesmíru (Krista Kráľa), ktorý je záverom svätého roka. V rámci týchto dvoch dát sa budú odvíjať slávenia s rôznymi udalosťami.

4) Tematika jubilea

História jubileí sa vyznačuje periódou 50 a 25 rokov. Dve jubileá rešpektovali termín výročia vykúpenia vykonaného Kristom (1933, 1983). Toto je tematické jubileum. Je možné stavať na centrálnom obsahu viery a má v úmysle pripomenúť cirkvi jej primárne poslanie byť znamením a svedectvom milosrdenstva vo všetkých aspektoch svojho pastoračného života.

5) Milosrdenstvo a konverzia

Téma milosrdenstva, s ktorou pápež František voviedol Cirkev na cestu jubilea, bude okamihom milosti pre všetkých kresťanov a nabudením pokračovať v ceste novej evanjelizácie a pastoračnej konverzie, ktorú pápež uviedol.

6) Dialóg s inými vierovyznaniami

V tomto zmysle to je ústredná túžba, volanie pápeža Františka, aby sme sa spolu s judaizmom a islamom v téme milosrdenstva dostali na cestu dialógu a prekonania ťažkostí, ktoré panujú na verejnosti.

7) Misionári milosrdenstva

Dalšou zvláštnosťou jubilea je poverenie Misionárov milosrdenstva. Pápež František im dá mandát na Popolcovú stredu slávením v Bazilike sv. Petra. Misionári musia byť kňazi pokojní, schopní porozumieť limitom ľudí, ale pripravení vyjadriť inšpiráciu Dobrého pastiera vo svojom kázaní a vyznaní.

8) Význam loga

Logo je dielom pátra Marka Ivana Rupnika. Obraz, veľmi drahý ranej cirkvi, ukazujúci Kristovu lásku, ktorá dovŕšuje tajomstvo jeho vtelenia a vykúpenia; Syn nesie na svojich pleciach strateného človeka. Dielo je vytvorené tak, že sa Dobrý pastier dotýka hĺbky ľudského tela a robí to s láskou, ktorá mení život.

9) Motto udalosti

Motto loga, prevzaté z Lukáša 6, 36, „Milosrdní ako Otec“, si kladie za cieľ žiť milosrdenstvo na príklade Otca, ktorý žiada nesúdiť ani neodsudzovať, ale odpustiť a dávať lásku a odpustenie bez miery (Lk 6, 37 – 38).

10) Internetový portál v siedmich jazykoch

Oficiálne internetové stránky jubilea sú: www.iubilaeummisericordiae.va, prístupná aj v skrátenej verzii na: www.im.va

Stránka je k dispozícii v siedmich jazykoch: talianskom, anglickom, španielskom, portugalskom, francúzskom, nemeckom a poľskom. Na stránkach nájdete oficiálne informácie o kalendári verejných podujatí, indikáciu pre účasť na akciách so Svätým Otcom a všetky ďalšie úradné oznámenia o jubileu.

Z rôznych internetových zdrojov spracoval
a všetky vás do Havlíčkova Brodu zdraví

P. Tomáš Rastislav Höger, O.Praem.

Paradox roku Božího milosrdenství

To, co mě v letošním jubilejním roce Božího milosrdenství nejvíce provází, není ani tak mé soukromé očekávání Božího milosrdenství, ale neustále se mi vrací myšlenka milosrdenství a odpuštění nás jako společenství církve, farnosti, rodiny, ale i společnosti.

Cítím jako veliký paradox, že žijeme rok Boží milosti a přitom při pohledu kolem nás, zejména v posledním roce, vidíme obrovské lidské bezpráví. Den co den slyšíme o brutálních násilnostech páchaných náboženskými fanatiky po celém světě. Den co den vidíme smutek lidí, kteří kvůli válce museli opustit své domovy, ale jsme také svědky jak dosud nevídaným způsobem mnozí jejich krajané lidské milosrdenství, kterého se jim dostává, zneužívají.

Dlouho jsem o tom přemýšlel, jak je to vlastně možné, proč to obrovské dobro nenese plody, a proč naopak roste zlo kolem nás. Jedno z možných vysvětlení je to, co víme, že dobru se zlo vždycky staví do cesty, a že čím více jsme Bohu blíže, tím více čelíme pokušení. Ano, to jistě. Myslím ale, že paradox roku Božího milosrdenství spočívá přesně v opačném, že svatý otec papež František z vnuknutí Ducha svatého vyhlásil tento rok právě proto, aby čelil rostoucímu zlu ve světě. Není to tedy tak, že zlo se staví proti dobru, ale že dobro se zde staví proti zlu jako jediná účinná obrana a lék.

Milost, kterou čerpáme z Božího milosrdenství a svou vírou vnášíme do tohoto rozvráceného světa, je jedinou hrází proti přívalu zla. Apoštol Pavel v listu Římanům 5,20 píše „*Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost.*“ Proto jsem papeži Františkovi nesmírně vděčný a modlím se za něho. Modlím se ale hlavně za obrácení těch, kterým jakékoliv milosrdenství v srdci chybí a jsou nemilosrdní a modlím se za znovunalezení pokoje pro všechny, kterým bylo lidské milosrdenství odepřeno, a stali se obětí těch prvních.

Ing. Petr Trefil

Svatý rok milosrdenství

Svatý rok, někdy označovaný jako jubilejní, je jedinečný čas, ve kterém je možné ve vybraných kostelích získat zvláštní Boží požehnání a Boží milost nazvanou „odpustek“.

V dějinách církve jde o devětatřicátý jubilejní rok. Poznávacím znamením vybraných kostelů je „svatá brána“, tedy vchod, který byl určen k této příležitosti. V minulosti to byly především brány čtyř bazilik v Římě. Poprvé v dějinách jsou to také brány několika kostelů na českém území i jinde ve světě.

„...Zakoušíme moc milosti, která nás proměňuje, ale zakoušíme také sílu hříchu, který nás podmiňuje. Navzdory odpuštění nosíme ve svém životě protiklady, které jsou důsledkem našich hříchů. Ve svátosti smíření Bůh odpouští hříchy, které jsou skutečně smazány. Přece však zůstává v našem chování a v našem myšlení negativní otisk. Boží milosrdenství je však ještě silnější. Stává se odpustkem Otce, který skrze Kristovu nevěstu dosahuje k hříšníkovi, jemuž bylo odpuštěno, osvobozuje jej ze zbývajících důsledků hříchu, uzpůsobuje jej k činům lásky a spíše k růstu v lásce než k opětovnému pádu do hříchu.“

(Bula papeže Františka Misericordiae vultus, článek 22)

K přijetí této zvláštní milosti pro pokřtěné křesťany, která umožní získat plnomocné odpustky, je třeba:

- vykonat alespoň krátkou pouť do jubilejního kostela – projít svatou branou milosrdenství
- účastnit se slavení mše svaté – přistoupit ke svatému přijímání
- přistoupit ke svátosti smíření
- rozjímat na téma milosrdenství
- vyznat víru – pomodlit se Věřím v Boha
- připojit modlitbu za papeže a na úmysly jeho modliteb, které nosí ve svém srdci pro dobro církve a celého světa

Zveme ke vstupu také ty, kteří nežijí v plném společenství s církví, aby otevřeli svá srdce před Bohem a prosili ho o milosrdenství. Pak ať s nadějí vstupují do Božího chrámu touto Svatou branou.

„Na tíži hříchu odpovídá Bůh plností odpuštění. Milosrdenství bude vždycky větší než každý hřích a nikdo nemůže klást omezení Boží lásce, která odpouští...“

podle internetových stránek www.vira.cz

Svaté brány milosrdenství

Pražská arcidiecéze

- Praha, katedrála sv. Víta, Vojtěcha a Václava
- Praha, kostel Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech
- Praha, kostel Panny Marie Vítězné a sv. Antonína Paduánského (Pražské Jezulátko)
- Stará Boleslav, kostel Nanebevzetí Panny Marie
- Hrádek u Vlašimi, kostel sv. Matouše
- Slaný, klášterní kostel Nejsvětější Trojice
- Svatá Hora u Příbrami, bazilika Nanebevzetí Panny Marie
- Zaječov, zvláštní jubilejní chrám: kostel Panny Marie a sv. Benigny (Svatá Dobrotivá) - poutní kostelem ustanoven na období prázdnin 2016 (1. července – 31. srpna)

Českobudějovická diecéze

- České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše
- Tábor – Klokoty, poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie
- Dobrá Voda u Nových Hradů, poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie

Litoměřická diecéze

- Litoměřice, katedrála sv. Štěpána
- Liběšice u Žatce, poutní kostel sv. Martina a Navštívení Panny Marie
- Jablonné v Podještědí, bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy
- Bozkov, poutní kostel Navštívení Panny Marie Královny hor

Plzeňská diecéze

- Plzeň, katedrála sv. Bartoloměje
- Ostrov, kostel sv. Michaela Archanděla
- Mariánské Lázně, kostel Nanebevzetí Panny Marie
- Klatovy, kostel Narození Panny Marie
- klášter Teplá, opatský kostel Zvěstování Páně
- Loket (od 13. listopadu 2016)

Královéhradecká diecéze

- Hradec Králové, katedrála Svatého Ducha
- Luže, poutní kostel Panny Marie Pomocnice na Chlumku

- Želiv, opatský kostel Narození Panny Marie
- Koclířov u Svitav, kostel sv. Alfonse
- Hora Matky Boží u Králík

Brněnská diecéze

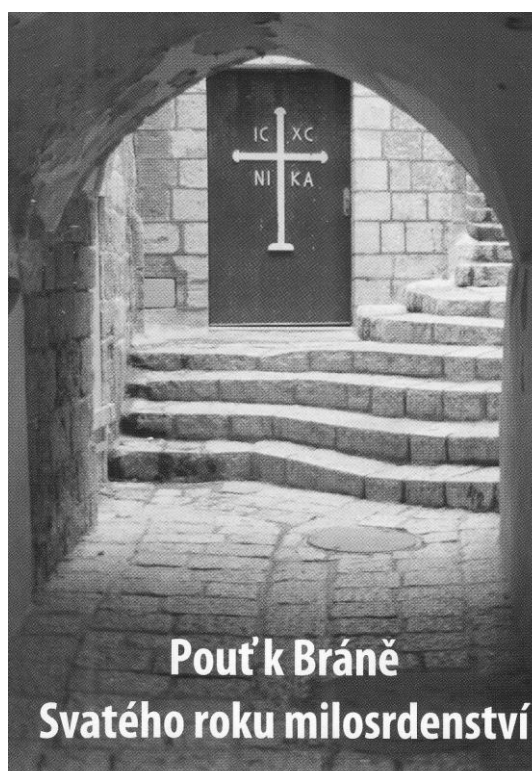
- Brno, katedrála sv. Petra a Pavla
- Žarošice, kostel sv. Anny
- Kostelní Vydří, kostel Panny Marie Karmelské
- Znojmo, kostel sv. Kříže
- Žďár nad Sázavou, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše

Olomoucká arcidiecéze

- Olomouc, katedrála sv. Václava
- Svatý Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie
- Velehrad, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje

Ostravsko-opavská diecéze

- Ostrava, katedrála Božského Spasitele
- Opava, katedrála Nanebevzetí Panny Marie

Anketa

Jak prožíváte Svatý rok milosrdenství?

Rok milosrdenství prožívám s vděčností a radostí. Denně se snažím modlit korunku k Božímu milosrdenství. Prošla jsem Svatou bránou v Kostelním Vydrří a v Želivě. Také každý rok navštěvuji o pouti Slavkovice. Těším se, že se mi ještě nějaká pout' podaří, vždyť získané milosti můžeme i darovat.

V Roce milosrdenství se snažím víc si uvědomovat především Boží milosrdenství k lidem i ke mně osobně, a to mě vede k tomu, abych se také já snažila být milosrdná k lidem kolem sebe i sama k sobě. Velmi se mi líbí bula papeže Františka *Misericordiae vultus*, kde jsou připomínány konkrétní skutky milosrdného Boha v žalmech a především, jak Boží milosrdenství a něhu zjevuje ve své osobě Ježíš Kristus. S radostí jsem se inspirovala putováním, o kterém mluví tato bula a ráda putuji k Svaté bráně na různých místech, nejenom autem nebo jiným dopravním prostředkem, ale také pěšky. Zvlášť ve svátosti smíření si můžu letos znovu více uvědomovat, co všechno mi Bůh dává, a že mě to také zavazuje přinášet druhým odpuštění, být velkodušná, dávat a prokazovat další skutky tělesného i duchovního milosrdenství. Zdá se mi, že zrovna v tomto roce, kdy se děje tolik zla ve světě, je to potřeba víc než kdy jindy. Konkrétním projevem Božího milosrdenství pro mě byly také okolnosti tatínkovy smrti, který zemřel v tomto roce, v neděli, na svátek sv. Jana Boska, který patří mezi mé oblíbené světce, poté, co jsme se den před tím sešli celá rodina na rodinnou oslavu a po přijetí svátosti pomazání nemocných. Poslední chvíle, kdy byl při vědomí, strávil sledováním mše sv. v televizi, a poslední slovo, které řekl, bylo: "Díky." A tak i když to pro nás bylo velmi náhlé a smutné, vnímali jsme to také jako projev Božího milosrdenství k tatínkovi i k nám, jako potvrzení jeho velké lásky.

Až do svého stáří jsem nebral milosrdenství jako kategorii vážně, spíše automaticky a ne do hloubky. Prostě jsem si jeho působnost uvědomil až za papeže Františka. A mám z toho radost.

Rok milosrdenství bych za naši rodinu popsal tak, že je ve znamení naší narozené holčičky, s kterou se snažíme udržet krok v rodinných aktivitách a přitom si uvědomujeme, že je třeba se z toho radovat, aby i druzí viděli, že děti jsou pro naše manželství nejlepším dárkem od milosrdného Otce.

Uvědomila jsem si, jak je milosrdenství pro mě důležité, jak po něm toužím, toužím proniknout do celé jeho šířky i hloubky. Moc mi v tom pomohla pěší pout' právě k Božímu milosrdenství, za což cítím velkou vděčnost Bohu.

Boží milosrdenství vůči sobě a celému světu si uvědomuji již od konverze. V tomto roce jej však poznávám ještě více a v širším kontextu a intenzivněji vůči bližním, že sám být milosrdný pro mě v mnohém znamená plně se odevzdat Bohu a zapřít sám sebe.

Když jsem si došel před Velikonocemi ke zpovědi, rodiče mě naložili do auta a „protlačili“ tou nejbližší svatou bránou a to v Želivě. Byli jsme tam také na mši a pomodlili se i s babičkou u brány milosrdenství všechny ty předepsané modlitby. Co se bude dít dál, netuším.

Naše děti nás označily za „sběratele svatých bran milosrdenství“. ☺ Když se někde o těchto prázdninách vydáváme, zajímá nás hlavně, aby tam byla svatá brána. Máme totiž spoustu známých nebožtíků, pro které chceme vyprošovat Boží milosrdenství. Zároveň tím také trochu poznáme nová poutní místa a uvědomíme si důležitost Božího milosrdenství i pro svůj život.

Radostně. Hlavně na cestách za svou devadesátiletou maminkou a ani ne jednoletým vnoučkem. Radost mi také udělá, když na našich cestách narazíme na kostel s bránou milosrdenství. Asi nejpůsobivější to bylo v Kostelním Vydrří, kde jsme se svou návštěvou trefili mezi dvě svatby a křest.

Rok milosrdenství neprožíváme na velkých akcích. Chvilky zamyšlení nám poskytují různé duchovní texty např. Katolický týdeník. Za nejdůležitější však považuji třeba malé, ale stále skutky milosrdenství, které potěší a pomohou bližním a jsou jedinou správnou cestou k Bohu.

Prožívám tento rok v souvislosti se změnami souvisejícími s nástupem do práce po škole jako období hledání životní cesty, sebe samé i Boha. Věřím, že i nejistota může být projevem Božího milosrdenství, neboť je tvůrčí živnou půdou pro otevřenou mysl i srdce. Doufám, že každodenní boje přinesou své

ovoce milosrdenství pro druhé i pro nás samotné. Jako jistotu vnímám, že „lavina lásky“ začíná u malých skutků každého z nás a že právě skrze ně se Bůh projevuje na této zemi. Velkým příkladem milosrdenství je pro mě dílo paní doktorky Marie Svatošové.

Teprve tato anketní otázka do časopisu mě vedla k tomu se zamyslet: Jak ho vlastně prožívám? Navenek nijak zvláštním způsobem. Snad více se teď modlím za kolegy v práci, za naše vzájemné vztahy a prosím o pomoc opravdu odpustit konkrétnímu člověku.

Rok milosrdenství prožíváme jako jiný běžný rok, který někdy proložíme modlitbami Novény k Božímu milosrdenství.

Připadá mi, že Rok milosrdenství je v naší farnosti trochu rozpačitý a moc se o něm v kostele nemluví. K tomuto roku je složený hymnus milosrdenství, který je moc krásný. Bylo by pěkné, kdybychom ho někdy v neděli v kostele také mohli zpívat. Lidé ho tady asi moc neznají a to je škoda. Mohli bychom si tím připomínat Boží milosrdenství i v Havlíčkově Brodě, protože ke svatým branám otevřeným v jiných kostelích se tak často všichni nedostaneme.

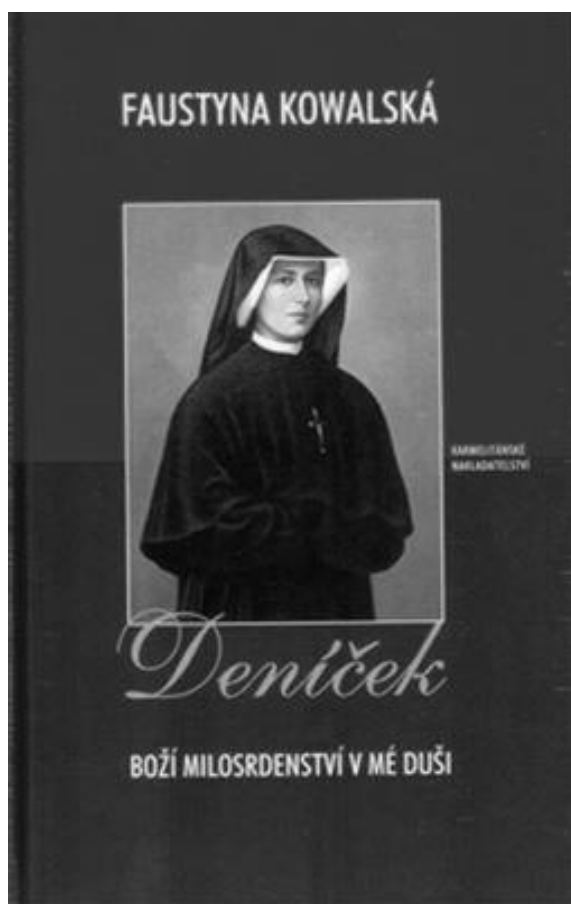
Měli jsme o dovolené celkem štěstí na svaté brány. Prošli jsme jich asi pět. Převážně to byla místa, kde jsme se ocitli náhodou a tudíž nás i přítomnost svaté brány mile překvapila. Nikde se nám ale nepodařilo její projití spojit se mší svatou. Mám pocit, že člověk vlastně ani pořádně neví, co vše má udělat, aby dosáhl odpustků.

Často vnímáme milosrdenství jako projev Boží dobroty a lásky vůči nám osobně. Letošní Milostivý rok neomezuje získání dober jen na návštěvu chrámů v Římě, ale v každé diecézi je několik míst, kde můžeme projít Svatou branou. Můžeme si uvědomit velikost Boží lásky. Ale Boží láska nás zavazuje. Jsme stvoření k Božímu obrazu. Jestliže chceme Boží dobrotu sami zažívat, musíme se snažit milosrdenství naplňovat i ve svém životě, ve svém okolí. Sám jsem měl možnost navštívit svaté brány v Římě, při duchovních cvičeních v Olomouci, v naší katedrále v Hradci Králové a samozřejmě v Želivě. Stále více si uvědomuji dluh vůči Pánu Bohu - měnit svůj život k lepšímu. To je výzva, která neskončí s letošním svatým rokem.

Faustyna Kowalska:

Deníček - Boží milosrdenství v mé duši

Při své snaze dobře prožít Rok milosrdenství jsem si přečetl knihu apoštolky Božího milosrdenství, Faustyny Kowalské. Tato řeholnice a členka Kongregace sester Matky Božího milosrdenství byla 30. 4. 2000 prohlášena polským papežem Janem Pavlem II. za svatou.

Faustyna Kowalska (1905 – 1938) pocházela z velmi chudé rodiny a zemřela ve věku pouhých 33 let v pověsti svatosti. Její cesta do řádu byla velmi obtížná, i když už od svých osmi let toužila stát se řeholnicí. Tou se nakonec díky shodě šťastných okolností a vlastnímu velkému úsilí stala. Pro její četné intenzivní mystické zážitky a chatrné zdraví narážela často na nepochopení svého okolí. Postupně se však naučila vše prožívat ve spojení s Kristem, svým mystickým ženichem. Nepochopení a strádání spojovala s jeho výkupnou obětí za duše, svět a rodné Polsko.

Kristus jejím prostřednictvím sdělil světu poselství o nesmírném Božím milosrdenství, které lze určitým způsobem „snadno“ získat, pokud však o ně budeme stát a otevřeme pro ně svá nitra.

Jinak s námi bude při posledním soudu jednat jako spravedlivý soudce. Zprvu se podařilo ve spolupráci s jejím duchovním vůdcem Michalem Sopočkem splnit přání Krista, které sv. Faustyně sdělil v jejích vizích. Malíř Evžen Kazimirowski namaloval obraz vyjadřující Boží Milosrdenství dle pokynů sestry Faustyny a po dohodě se sestrami v řádu oslavili svátek Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích. Páter Michal Sopočko k tomu napsal i malou teologickou brožurku. Nicméně po úmrtí sestry Faustyny se načas tento svátek v kongregaci slavit přestal a čekalo se na vyjádření církevní autority. Až za papeže Jana Pavla II. se podařilo v roce 2000 tento svátek zavést pro celou církev a Faustynu Kowalskou svatořečit. Jan Pavel II. pak roku 2005 na vigilií tohoto svátku zemřel.

Další zaslíbení Ježíše se však netýkají jen uctívání obrazu a slavení svátku Božího milosrdenství, ale také jsou svázána s modlitbou Korunky Božího milosrdenství, která je dnes už všeobecně známá.

Když si člověk čte životopis Faustyny Kowalské, nemůže události v jejím životě posuzovat běžnými lidskýma očima. Z hlediska běžného člověka i řadového křesťana by člověk soudil, že Faustyna od mládí trpěla duševní chorobou. Toto si koneckonců mysleli někteří lidé v jejím okolí jak v mládí, tak v dospělosti. Avšak ryzost jejího poselství, nadčasovost a aktuálnost nám dává poznat, že některé věci prostě nelze nazírat jen obyčejným lidským rozumem.

Životopis svaté Faustyny jsem přečetl jedním dechem. Její Deníček jsem ale musel číst s přestávkami, abych mohl v klidu promeditovat její prožitky a vize a text dobře „strávit“. Ještě nikdy jsem podobnou mystickou knihu nečetl, a tak mi chvílku trvalo, než jsem dokázal přistoupit na její vidění a prožívání světa. Asi nejobtížnější bylo pro mne pochopit to, že dostala od Ježíše pro ni nesplnitelný úkol, který také do konce svého života splnit nedokázala. Totiž vystoupit z kongregace a založit kongregaci novou, přestože už byla vážně nemocná a naprosto se necítila schopna něco takového vykonat. Ona se však Ježíši dala bez výhrad, a co bylo možné, tak ze své strany učinila. Zde bylo zajímavé sledovat moudré počínání jejich církevních nadřízených a jejího zpovědníka.

Pro sebe jsem si udělal závěr, že není důležité úkol splnit za jakoukoliv cenu, ale dobrá vůle a snaha stačí. Na další otázky, které vás jistě při čtení napadnou, si už však raději odpovězte sami, abych vám nepodsouval vlastní názory. Doufám, že podobně jako já, také zažijete malé čtenářské a duchovní dobrodružství. Knihu každému hloubavému křesťanovi velmi doporučuji.

K.R.

Modlitba k Božímu milosrdenství za milost obrácení

Dnes mi Ježíš řekl: „Toužím, abys hlouběji poznala mou lásku, již mé srdce plane k duším, a pochopíš to, když budeš rozjímat o mém utrpení. Vyzývej mé milosrdenství pro hříšníky, toužím po jejich spáse. Když se tuto modlitbu se zkroušeným srdcem a vírou pomodlíš za některého hříšníka, dám mu milost obrácení. Je to tato modlitba: Ó krvi a vodo, která jsi vytryskla ze srdce Ježíšova jako zdroj milosrdenství pro nás, důvěřuji ti.“

Z Deníčku Faustyny Kowalské

Kolik Svatých bran lze projít za dva dny?

Zatoužili jsme zúčastnit se národní pouti k Božímu milosrdenství do polského Krakova a pokusit se získat odpustky, jak je vyhlásil papež František. S našimi přáteli od Blanska jsme se přidali k farnosti Brno – Řečkovice. Doma jsme dětem navařili borůvkové knedlíky a vyrážíme. Z Havlíčkova Brodu sami dva.

Národní pout' ve Svatém roce **MILOSRDENSTVÍ**

spojená s Poutí médií

**28. května 2016
KRAKOV**

V pátek ráno 27.5.2016 jedeme autem do Brna. V Řečkovících čeká autobus, ve kterém je jedna rodina se dvěma děvčaty a několik manželských párů v našem věku. Většinu poutníků tvoří starší lidé. A místní pan farář – ten je ale jeden z nejmladších. Dostáváme poutnický balíček, ve kterém jsou pokyny a program zítřejší pouti. Modlíme se korunku k Božímu milosrdenství od sestry Faustyny. Za hranicemi s očekáváním vyhlížíme první cíl své cesty – Wadowice, rodiště Jana Pavla II.

Není to malá vesnička, jak jsme si původně mysleli. Wadowice mají skoro 20 tisíc obyvatel. Na náměstí stojí veliký kostel Panny Marie a vida, hlavní vchod je označen jako Svatá brána. Zajásáme, že můžeme projít a nemusíme složitě hledat svatou bránu později v krakovské katedrále. Ve wadowickém kostele je spousta lidí. Modlíme se u oltáře s ostatky Jana Pavla II., prohlížíme si křtitelnici, u které byl malý Karol Wojtyla v roce 1920 pokřtěn. To se již k našemu autobusu přidávají poutníci od Třebíče, se kterými jede pan farář Jacek, co dříve býval v Brně – Řečkovících. Je to Polák a celé dva dny nás bude doprovázet. P. Jacek upozorňuje na dlažbu wadowického náměstí. Mezi obyčejnými dlaždicemi jsou zde rozmístěny dlaždice tmavší s nápisy všech států, které Jan Pavel za svého pontifikátu navštívil. Na jednom místě čteme ČESKÁ REPUBLIKA 1990, 1995, 1997. Dále se dozvíme, jak jsou zde podnikaví obchodníci: Jeden spolužák Karola Wojtyly kdysi zavzpomínal na společná školní léta a na to, jak si dali v cukrárně zákusek – kremowku. Tento zákusek se stal najednou slavným a všude na náměstí si mohou turisté zakoupit tzv. papežovu kremowku. V cukrárně za kostelem je mají v akci 4+1 zdarma. U kostela stojí veliká socha Jana Pavla ozdobená květinami. Vyfotíme se u ní, sníme kremowky a zpět do autobusu. Další zastávka – Kalvárie Zebřidovská.

Na kopci nás vítá rozlehlý poutní areál, trochu podobný Hostýnu a trochu Svaté Hoře. Přicházíme ke kostelu, před kterým stojí opět socha Jana Pavla II. Jaké je naše překvapení, když do baziliky vstupujeme Svatou branou milosrdenství. Naše dva autobusy poutníků se přidávají k dalším dvěma z Česka a naši kněží slouží mši svatou. V kázání se dovídáme, že Kalwaria Zebrzydowska bylo oblíbené poutní místo Jana Pavla, které navštěvoval již od dětství. Když Karolu Wojtylovi zemřela maminka, bylo mu 9 let. S tatínkem pak vykonal pout' na zdejší Kalvárii. V kapli u milostného obrazu Panny Marie mu tehdy tatínek řekl – od nynějška je toto tvá matka. Tuto skutečnost odráží i jeho papežské heslo *Totus tuus, Maria*. Jako papež se Jan Pavel na Kalvárii rád vracel, navštívil ji hned při své první cestě do Polska na jaře 1979, několik měsíců po svém zvolení. Poslední pout' zde vykonal v roce 2002, pár let před svou smrtí. U baziliky se nachází klášter, dům pro poutníky, restaurace a obchůdek. Na vedlejším kopci je křížová cesta. Jednotlivá zastavení – to nejsou malinké kapličky, jak je známe od nás. Co zastavení, to kostelík. Poláci si sem přenesli snad polovinu Svaté země – tak jak se to ve středověku stavělo – věrné kopie staveb – Boží hrob a podobně. Dole v údolí je i Herodův palác a most před potok Cedron.

Plni dojmů z krásného poutního místa pokračujeme do Krakova. V 18 hodin večer jsme na hradě Wawel. Opět zde mají sochu svého polského papeže. Stojí zrovna před katedrálou sv. Stanislava a sv. Václava a hledí na schodiště se Svatou bránou. P. Jacek vypráví o sv. Hedvice Jagellonské a o tom, jak Krakov patřil pod území koruny české. Jen se prý králové nemohli dohodnout, zda vládnout z Prahy či z Krakova. Procházíme Svatou bránou milosrdenství, ale katedrála je již zavřená. Vydáváme se Kanovnickou ulicí na Hlavní rynek. Tudy často chodil mladý krakovský biskup Karol Wojtyla. Z jednoho domu se na nás

usmívá jeho portrét. Cestou můžeme vidět kostel sv. Petra a Pavla – čisté baroko. Hned vedle stojí kostel sv. Ondřeje – pro změnu čistý románský sloh. U nás jsme zvyklí na malé románské rotundy, ale toto je veliký kostel z bílého zdiva. Krakov je třetí největší město Polska. Staré centrum nám připomíná Prahu – Wawel Hradčany, Kanovnická ulice Václavák a Hlavní rynek Staroměstské náměstí. Na Hlavním rynku vidíme vysokou věž radnice, tržiště, veliký kostel a uprostřed náměstí sochu. Kupodivu – není to Jan Pavel II., zde stojí Adam Mickiewicz, významný polský básník. V koutku se krčí malý kostelík sv. Vojtěcha, českého biskupa, který přinesl do Polska křesťanství. Dostáváme půl hodiny rozchod. Zamíříme do kostela Panny Marie v rohu náměstí, který má dvě stejné věže, ale ta druhá je dokončena již v jiném stavebním slohu,

a proto je trochu jiná. V kostele právě probíhá mše svatá, proto nahlédneme jen opatrně. I tak je interiér velice krásný. A co navíc, procházíme nečekaně čtvrtou polskou svatou bránou.

Nocleh máme zajištěn v hotelu v jiné části Krakova. Někteří ještě ochutnají polské pivo, aby se jim lépe spalo. Po vydatné snídani nás autobusy odvázejí do krakovské části Lagiewniki, kde se připojujeme k národní pouti České republiky. Svítí sluníčko, bude letní den. S našimi přáteli jdeme do baziliky Božího milosrdenství. Do začátku mše sv. zbývá víc než hodina, ale všechna místa k sezení jsou již obsazená. Vzadu se tvoří fronty ke svátosti smíření. Zpovídá nejméně deset kněží. Bazilika Božího milosrdenství je nová moderní stavba. Její štíhlá věž má prý připomínat pero, hlavní stavba asi kalamář. Je to proto, že sv. sestra Faustyna pocházela z chudé prosté rodiny a v dětství ani neuměla psát. Později toho ale napsala do svého Deníčku opravdu hodně. Uvnitř je obraz Pána Ježíše, pramene milosrdenství, jak ho všichni známe. Pod obrazem je zlatá zeměkoule – to je svatostánek. Po stranách je obraz sv. Faustyny a sv. Jana Pavla II. Také obraz Panny Marie a modlitba, kterou na tomto místě zasvětil papež Jan Pavel II. celý svět Božímu milosrdenství.

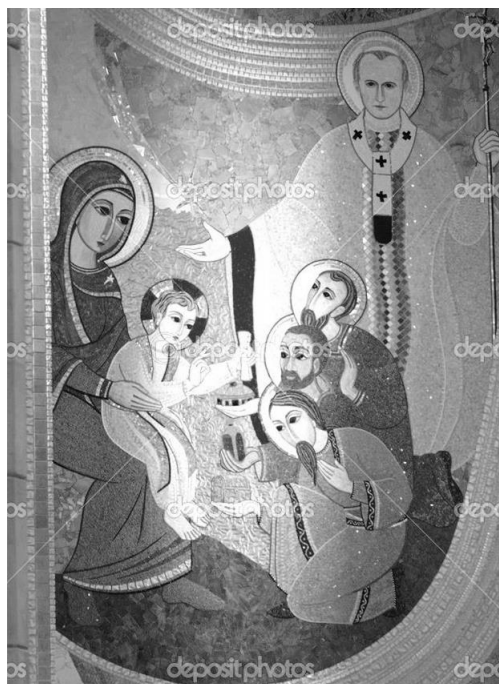

Píšeme dětem domů sms, ať se dívají na TV Noe, za chvíli budeme v televizi. Kostel je již plný. Někteří musí zůstat venku. Začíná slavná mše svatá. Přicházejí naši biskupové – Dominik Duka, Jan Graubner, Pavel Posád, Vojtěch Cikrle, Jan Vokál, Tomáš Holub. A hle, tam je známá tvář. Hned vedle otců biskupů sedí náš želivský opat P. Jáchym Šimek. Mši sv. doprovází Schola brněnské mládeže, která se střídá s varhanami. Zazní hymnus milosrdenství i píseň, která je složená speciálně pro Světové dny mládeže, jež se na tomto místě budou konat za dva měsíce. Mládež celého světa se zde setká se svatým otcem Františkem. Mše svatá se protáhne na dvě hodiny. Na závěr zazní hymna České republiky – krásný okamžik. Je radost být Čechem. Procházíme Svatou

bránou milosrdenství. I v této bazilice je moc hezká, speciálně vyrobená pro tento rok. Po stranách brány jsou jednoduché obrázky skutků tělesného a duchovního milosrdenství.

Venku je neskutečně mnoho lidí, každý vytahuje jídlo z batohu. Začíná oběd. Máme štěstí a v tom množství lidí se nám podaří najít trochu místečka ve stínu, protože sluníčko svítí ostošest. Zavzpomínáme na děti, jak jim asi doma chutnají knedlíky. Ale to netušíme, že je snědly již včera. Dnes si pečou pizzu. Odpoledne pokračuje program pouti. V nabídce je několik přednášek, koncert a adorace. Rozhodujeme se pro adoraci v původním starém kostele, kde je též pohřbená sestra Faustyna. Bohužel ale nemáme šanci se do kostela vejít. Mrknem se tedy na část přednášky o řeholním životě. Zdejší sestřičky jsou stále usměvavé a přívětivé, mají z tolika lidí radost. Později ještě vystoupáme na kostelní věž, kde je krásná vyhlídka na celý Krakov.

Nakonec se vydáme do nedalekého Centra Jana Pavla II., kde je výrazně méně poutníků. Přicházíme k úplně novému komplexu budov a velkému kostelu. Nade dveřmi kostela je umístěno logo roku milosrdenství. Že by tady také byla Svátá brána, tak blízko jiné brány? Díváme se pozorně – nade dveřmi je vytesáno přímo do kamene PORTA MISERICORDIAE. Neuvěřitelné, je tady. To už je šestá. V kostele je krásný chládek. Modlíme se. Rozhlížíme se a obdivujeme výzdobu. Ten Pán Ježíš je nám povědomý, i ta jeho svatozář. Výzdobu tohoto kostela snad musel dělat stejný umělec, jako namaloval logo k roku milosrdenství. Až později si doma na internetu ověříme, že je to pravda. P. Marko Ivan Rupnik, slovinský výtvarník vytvořil všechny mozaiky na stěnách kostela sv. Jana Pavla II. Výzdoba mozaikami je nádherná.

Na hlavním oltáři je Panna Maria s malým Ježíškem a tři králové nesoucí dary. Za nimi stojí papež Jan Pavel II. Nejvíce se nám líbí mozaika, jak Zmrtvýchvstalý Ježíš setkává ženy a také Ježíš s emauzskými učedníky. U vyobrazení výjevu z křížové cesty, kdy Ježíš setkává svou matku, je vitrína, ve které je vystavena bílá klerika potřísněná krví. Tu měl na sobě papež v den pokusu o atentát v roce 1981. Kostel má ještě další patro o úroveň níže. Zde se zrovna slouží polská mše svatá. Je tu několik krásných kaplí. Překrásná stavba. Nakonec si v nedaleké restauraci dáme zmrzlinu a vrátíme se k bazilice milosrdenství.

Poutníci se modlí korunku k Božímu milosrdenství. Všechny zdraví krakovský biskup Stanislaw Dziwisz. Zbývá požehnání a slavnostní Te Deum. Národní pouť milosrdenství končí, autobusy se rozjíždějí do všech koutů Česka.

My jsme za čtyři hodinky v Brně. Bude 21 hodin. Říkáme panu faráři, že jsme prošli během těch dvou dnů šesti svatými branami. A jelikož sedmička je číslo plnosti, je potřeba rychle sehnat nějakou sedmou bránu. Zazvoníme na Petrově, určitě nám otevrou katedrálu... Pan farář se zděsí té ostudy, kterou mu hodláme provést, ale pak pochopí, že je to jen legrace. Oddychne si a srdečně se s námi rozloučí. Brňáci jsou doma. Nás ale čeká ještě cesta v bouřce po dálnici. Domů dorazíme v 22.30 hod. Nikdo nespí, všechny děti vylétnou z postelí a vítají nás. Jsou spokojené, měly se dobře. S překvapením zjišťujeme, že je v bytě vzorně uklizeno. Dovezli jsme domů pár sladkostí, krásné zážitky a náruč Božího milosrdenství z Polska. Bohu díky za krásnou pouť.

M.R.

Pout' do Říma

Poutní výlet z Havlíčkova Brodu do Říma ve dnech 3. – 8. 7. 2016

Dlouhá léta totality jsem neměl možnost jezdit na zahraniční zájezdy. Jen někdy na podnikový výlet v tuzemsku. V roce 1989 mi bylo umožněno zúčastnit se autobusové pouti do Říma na svatořečení blahoslavené Anežky České. Byl to pro mne velký zážitek. Bohužel měl jsem málo vědomostí a možností se na tuto pout' řádně připravit. Proto jsem tuto cestu tehdy prožíval s duchovní náplní bez hlubšího osobního poznání navštívených míst. Ve své mysli jsem měl tajnou touhu někdy se opět podívat do Říma za klidnější situace. Nikomu jsem o tom neřekl. Bral jsem to jako něco pro mne nemožného... A najednou mi řekl náš pan vikář P. Hroznata: „Pojedeme do Říma a máme v autě jedno místo volné, nechtěl byste jet s námi?“ Přijal jsem to jako řízení Boží - a souhlasil.

V neděli večer 3. července jsme na farním dvoře nasedli do mikrobusu a po 21. hodině odstartovali směr Jihlava, Znojmo, Vídeň a dál po dálnici do Itálie.

Ráno v pondělí 4. července jsme dojeli do Punta Sabiny, kde jsme mikrobusem zaparkovali a pokračovali lodí do Benátek. Prohlédli jsme si náměstí, chrám svatého Marka, řadu mimořádně krásných a historicky cenných budov, jednotlivé „ulice“, v nichž pluly gondoly i menší motorové lodě. Dívali jsme se na most Ponte Rialto a plavební provoz pod ním. Pak jsme se vrátili lodí zpět k parkovišti našeho mikrobusu a pokračovali v cestě do „věčného města“ Říma. Tam jsme dorazili večer do Generalátu Praemonstrátů. Přivítal nás náš důvěrně známý, milý P. Tomáš Hoger.

V úterý ráno 5. července jsme si při modlitbě breviáře a též při mši svaté v kapli Generalátu připomněli slavnost sv. Cyrila, mnicha a Metoděje, biskupa, patronů Evropy a hlavních patronů Moravy. Po snídani jsme šli pěšky okolo kostela sv. Sabiny, dál k Cirkusu Maximu a okolo Kolosea ke kostelu sv. Klimenta I., kde je hrob sv. Cyrila. Dál jsme došli ke kostelu sv. Marcelina a Petra, který je římským kostelem našeho pana kardinála Dominika Duky. Po dalším putování jsme se zastavili v Lateráně (Svaté schody) a došli do kostela Svatého kříže, který je římským kostelem našeho pana kardinála Miloslava Vlka. Odtud jsme se vrátili zpět do Lateránské baziliky. Asi po hodině jsme kráčeli do baziliky Santa Maria Maggiore, pak pokračovali zpět ke Koloseu. Po zastávce v kostele sv. Petra v okovech, kde je umístěna socha Mojžíše, jsme došli zpět na Generalát. Tam jsme měli mši svatou. Po úplném setmění jsme putovali na Adventin podívat se klíčovou dírkou na osvětlenou baziliku sv. Petra. Na zpáteční cestě nám P. Tomáš ukázal školu, v níž studoval. Unaveni jsme doputovali na Generalát a šli spát.

Ve středu 6. července jsme ráno odjeli mikrobusem do Le Ferriere, kde žila a byla ubodána sv. Marie Goretti. Odtud do Nettuna, kde je kostel, v němž je sv. Marie Goretti pohřbená. Za tímto kostele je pláž a moře vhodné ke koupání. Po písčité pláži od silnice jsme přecházeli bosí sluncem rozpáleným pískem. V mořské vodě jsem se koupal poprvé. Pak jsme zamířili zpět k Římu. Zastavili jsme se u Třech fontán, pak v chrámu sv. Pavla za hradbami. Vrátili jsme se na Generalát a byla společná mše svatá. Po ní jsem zůstal s P. Tomášem v budově. Ostatní naši spolupoutníci se ještě šli podívat na noční Řím.

Ve čtvrtek 7. července jsem ráno s P. Hroznatou dojel metrem do Vatikánu, ostatní tam došli pěšky. Prohlídka Svatopetrského náměstí i baziliky sv. Petra byla velmi důkladná díky mému průvodci, panu vikáři, který se mi plně věnoval. Po soukromé adoraci před vystavenou Nejsvětější Svátostí oltární v jedné boční kapli tohoto chrámu (která měla pro mě hluboký duchovní význam), jsme se vrátili na Generalát. Po společné mši svaté v kapli jsme se šli podívat z rovné střechy této budovy na večerní Řím. Pak jsme se rozloučili s P. Tomášem, nasedli do mikrobusu a před jedenáctou hodinou večer vyjeli z Říma.

V pátek 8. července – po noční jízdě jsme se v 6 hodin ráno zastavili v Padově. V 8 hodin jsme odtud vyjeli k domovu. Kouzelná cesta, mnoho tunelů a nádherných horských velikánů. Na farní dvůr v Havlíčkově Brodě jsme šťastně dojeli ve 20.30 hodin.

Tato pout' do Říma byla pro mne náročná, ale velmi přínosná a duchovně prospěšná. Díky.

P. Josef Pecen

Kronika

Matrika pokřtěných

(leden – červenec 2016)

Eliška Lucie Krpálková, Vojtěch Průša, Lucie Hermannová, Romana Alžběta Mottlová, Petr František Matoušek, Adam Borovský, Vendula Magdaléna Votavová, Gabriela Veronika Černá, Jakub Ulip, Jan Miška, Anna Mišková, Veronika Čunková, Yasmíne Klempárová, Jitka Michaela Kozlíková

Matrika oddaných

(leden – červenec 2016)

Tomáš Jelínek a Petra Balogová
Jiří Slanař a Lucie Stejskalová
Zdeněk Matoušek a Kateřina Adamcová
Petr Linhart a Karolína Caklová
Petr Strnad a Lenka Blažková
Vojtěch Průša a Veronika Búziková
Jindřich Bárta a Katarína Kiššová
Pavel Provazník a Jitka Beranová

Matrika zemřelých

(leden – červenec 2016)

Marie Lesinová (1925), Václav Med (1942), Otomar Pátek (1956), Blažena Bratršovská (1932), Marie Henzlová (1940) Václav Tonar (1943), Zdeňka Polzerová (1950), Věnceslava Drápalová (1934)

Jan Beránek (1946), Pavel Pokorný (1938), Bohumil Duben (1930), Ludmila Zápotočná (1942), Václav Neuhöfer (1936), Mária Oláhová (1947), Rudolf Myška (1926), Marie Domkářová (1926), Marie Musílková (1945)

Oldřich Špelda (1947), Magdaléna Markvartová (1938), Josef Hejkal (1932), František Hanousek (1949), Božena Váňová (1929), Jaroslav Filip (1951), Věra Votoupalová (1930),

František Černý (1928), Ladislav Málek (1958), Václav Hýbner (1936), Miloslava Beránková (1933)

Anna Siebenbürgerová (1933), Jiřina Sýkorová (1942), Marie Jelínková (1924), Marie Petrlová (1924), Bohumila Musilová (1936)

Miroslav Bárta (1943)

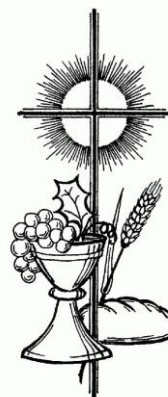
Vladimíra Kiššová (1966), Karel Kocman (1930), Růžena Černá (1924),
Miroslav Fikar (1922)

Děti u 1. svatého přijímání

(dne 12. června 2016)

Riccardo Croci
Vít Černý
Jakub Janáček
Matyáš Jedlička
Eliška Kletečková
Natália Opyrchal
Rudolf Stejskal
Rostislav Topolovský

katecheta MVDr. Karel Černý

Pozvánka do farní knihovny

Milí čtenáři,

s koncem prázdnin a léta si Vás opět dovoluujeme pozvat do farní knihovny.

Čekají na Vás oba svazky Tichých srdcí od Aleny Ježkové o životě v českých a moravských kláštirech, přes zimu a zjara neustále vypůjčené. A nebylo možné se divit, jsou to totiž knihy, které nám objevují svět řeholí, poutavě napsané, vyzdobené krásnými fotografiemi. Objevíte v nich některé z Vám známých sestřiček a bratrů, představených v rozhovoru. Z blízkých klášterů tu najdete všechny tři "živé" na Vysočině: Želiv, Novou Říši i Kostelní Vydří. A těsně pod Vysočinou Předklášteří u Tišnova.

K vypůjčení jsou také obě knihy Miloše Doležala věnované P. Josefu Toufarovi.

Svou knihovničku nám odkázala dobrá a věrná čtenářka paní Marie Jeníková a velmi kvalitní knihy daroval pan Zdeněk Maria Hroch.

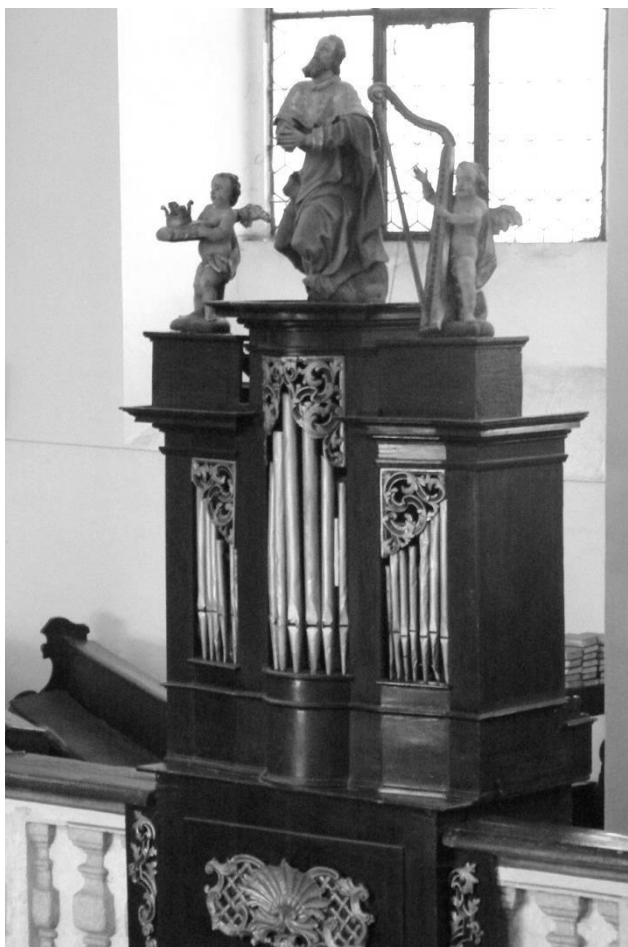
Farní knihovna je otevřena každou nedělí od 8:30 do 9:00 a krátce ještě v 10:00 po mši svaté. Přijďte, každý čtenář je srdečně vítán.

J. S.

Vzpomínka na varhaníka Rudolfa Myšku

Dne 13. února tohoto roku zemřel náhle před dovršením 90 let věku pan Rudolf Myška, dlouholetý varhaník gymnaziálního a děkanského kostela.

Narodil se 1. května 1926 v Hradci Králové. Do Havlíčkova (tehdy Německého) Brodu přišel v 10 letech, kdy jeho otec, železniční inženýr, zde získal zaměstnání. Pan inženýr ovládal hru na varhany a již v Hradci Králové hrál v kostele Panny Marie a v Brodě pak pravidelně v tehdejší gymnaziálním kostele – v kostele Svaté Rodiny, kde bývala pravidelně v neděli mše svatá a později podle potřeby i v kostele děkanském. Syn Rudolf se učil hrát na housle a na klavír, ale jak sám říkal, „k varhanám ho otec pustil, až mu bylo 14 let,“ kdy už mohl dobře zvládnout hru s pedálem.

Po maturitě na brodském gymnáziu v roce 1945 začal studovat na technice v Praze, kde ho ke konci studií v roce 1948 – 1949 zastihly tehdy pověstné prověrky. Při nich se rozebíralo všechno z rodiny – od prarodičů – tzv. „třídní původ“ i náboženské přesvědčení. Jelikož Rudolf uvedl, že hraje na varhany (samozřejmě že v kostele), tak se stalo, že byl ihned vyloučen ze studia, ačkoliv měl před závěrečnými zkouškami. Následně byl povolán na vojnu k PTP, kde zůstal přes tři roky, což se také odrazilo na jeho zdraví.

Po návratu z vojenské služby sehnal zaměstnání v Chotěbořských strojárnách. Jako vedoucí technické knihovny byl svědomitým a přesným pracovníkem, který ovládal překládání odborné literatury z několika jazyků a alespoň částečně mohl tak uplatnit své technické vzdělání. Ve volném čase se mohl věnovat varhanám. Poznával varhany na různých místech v Čechách a na Moravě a všechna navštívená místa pečlivě zaznamenával. V důchodu se věnoval varhanám pražských kostelů, což byl základ jeho knihy Varhany v Praze, kterou vydal roku 2005 vlastním nákladem. V této knize je vidět odbornost a pečlivost

autora. Pro Vlastivědný sborník zpracoval stat' Varhany brodského okresu. Sám i několikrát opravoval závady na brodských varhanách. Po roce 1989 poznal i některé významné nástroje v sousedních zemích – v Rakousku, Německu a Maďarsku, znal se také s mnoha vynikajícími českými varhaníky.

Jako na varhaníka byl na něj spoleh po všech stránkách. Pokud hrál, přicházel do kostela alespoň půl hodiny před začátkem bohoslužeb, „aby bylo vše dobře připraveno“, včetně uvedení textu odpovědi k žalmu na tabuli na kazatelně. Znal dobře liturgii, předkoncilní (latinskou) i pokoncilní. Znal různé skladby a vybíral, které by sbor mohl nacvičovat. Před Vánocemi sám osobně navštěvoval a zval členy orchestru k účinkování na bohoslužbách.

Po roce 1989 se vědomě nepřihlásil o inženýrský titul dodatečně udílený posluchačům vysokých škol vyloučeným ze studia v padesátých letech.

Varhany zůstaly jeho láskou až do smrti. V poslední době, kdy do kostela už nedocházel z obavy před náhlou nevolností, poslouchal mši svatou a různé varhanní skladby alespoň v rádiu.

Vděčíme mu za léta služby pro církev a pro naši farnost, léta služby zcela dobrovolné, svědomité a nezištné. Doprovázejme ho svými modlitbami, protože jen Všemohoucí Pán dokáže odměnit to, co mnohdy lidský rozum nechápe a nedokáže ocenit.

M. D., M.D.

Hymnus pro Svatý rok milosrdenství

Bud'te milosrdní jako Otec

Díky vzdávejme Otci, že je dobrý
Utvořil svět a moudře stvořil zemi
On vede svůj národ cestami dějin
On odpouští a vítá své děti

Jeho milosrdenství trvá navěky

Bud'te milosrdní jako Otec

Díky vzdávejme Synu, který je Světlem národů
On nás miluje srdcem z masa a krve
Od něj vše dostáváme a jemu vše darujeme
Srdce otvírá těm, kdo mají hlad a žízeň

Jeho milosrdenství trvá navěky

Bud'te milosrdní jako Otec

Prosme též Ducha o sedm svatých darů
Pramen je všeho dobra, přelahodná útěcha
On dává sílu, předávejme ji bližním
On je láska, nad ničím nezoufá a všechno vydrží

Jeho milosrdenství trvá navěky

Bud'te milosrdní jako Otec

Prosme o pokoj od Boha, dárce všeho pokoje,
Země očekává radostnou zvěst o Králi
Radost a odpuštění v srdci maličkých
A budou nová nebesa a nová země

Jeho milosrdenství trvá navěky

Bud'te milosrdní jako Otec

Byla to krásná duše

Pořád musím myslet na Vlad'ku Kiššovou. Nedožitých 50 let. Těžká, přetěžká nemoc. Včera jsme ji pochovali. Všichni jsme se modlili za její uzdravení. Modlili jsme se o zázrak. A nebyli jsme vyslyšeni – proč?

Pane Bože, já ti nerozumím, říkal včera na pohřbu želivský opat P. Jáchym Šimek. Nerozumíme tomu nikdo.

Byla to krásná duše. Když jsem se dozvěděl o jejím úmrtí, říká pan opat, představoval jsem si, jak zrovna přichází do nebeského království rovnou do Boží náruče. Kdo jiný než ona si svým dobrým životem zaslouží odměnu a věčnou radost. Svůj těžký kříž nesla opravdu statečně. Zůstali jsme tady sami. Ale máme ve Vlad'ce velký poklad v nebi. Jistě se za celou naši farnost bude přimlouvát před Boží tváří.

Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo nemoc nebo smrt?

Pán ji povolal k sobě ve svatém roce milosrdenství. Připravil pro ni něco lepšího. Něco tak krásného, co si neumíme nikdo představit.

Při pohřební mši svaté stálo před obětním stolem Jezulátko, které Vlad'ka tolik milovala. Teď už jsou spolu navždycky. A my všichni za nimi s pomocí Boží jednou dojdeme.

30.6.2016

Vladimíra

Kiššová

*8.8.1966

+23.6.2016

Zamyšlení katechety

Chválím Tě, náš Bože, že mohu napsat tato slova, která jsou zastavením po dvouleté cestě katechety zakončené prvním svatým přijímáním pro Elišku, Natálku, Matyho, Rudu, Rosťu, Kubu, Ríšu a Vítka. Chci Ti ještě děkovat za manželku, která má největší podíl na tom, aby tyto mé myšlenky byly vám, čtenářům, srozumitelné. A tak jsem si ujasnil, že mám na srdci několik zásadních věcí.

Nejprve bych chtěl zmínit a poděkovat, že máme v našem biskupství společenství katechetů a učitelů náboženství, skrze které jsme vedeni, aby naše práce přinášela dobré plody. Pro mě bylo zásadní rozhodnutí připravovat děti skrze novou metodiku „Bůh nám poslal svého Syna“. Tato metodika je kerygmatická, to znamená hlásající radostné poselství. Také v ní cítím uskutečňování přístupu respektovat a být respektován, což jsme s manželkou za jedno, že je při naší výchově dobré realizovat. Pro děti to však možná bylo jiné a trochu těžší, ale věřím, že jim to v životě pomůže.

Hlásání radostného poselství dětem v našem městě, neboli umožnit přístup k poznání Boha všem ve školách. To je to druhé, co mám na srdci. Proto vás tímto žádám, abychom se každý zamysleli a zahájili dialog, co pro to můžeme jako farní rodina udělat. Chápu, že já jsem musel být o Boží plán spásy v dětství ochuzen, protože jak říká můj dobrý známý, za všechno může „zlý komunista“, ale to snad pominulo.

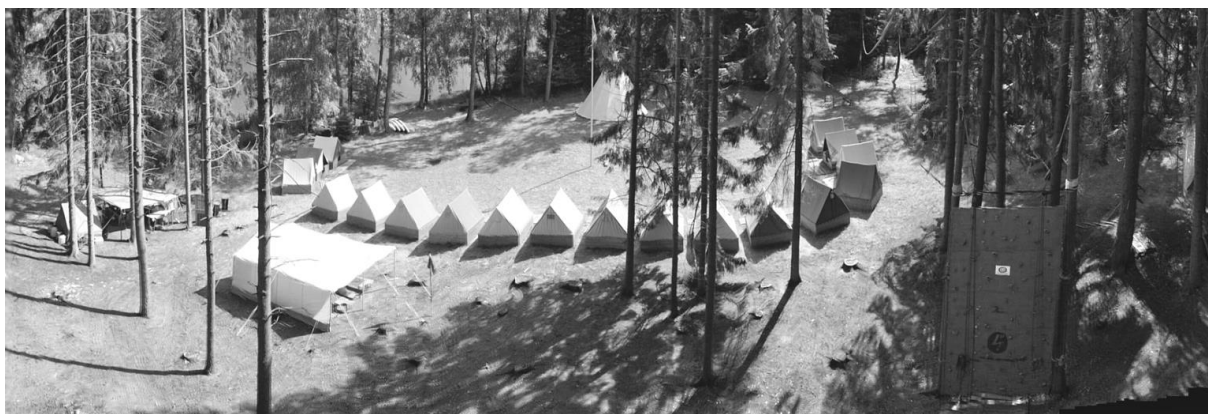
Situace na školách v našem městě je však pořád podobná. Mně je líto dětí, které se pokouší navázat vztah s Ježíšem, že nemají ve škole příležitost se svými spolužáky společně vést rozhovor v rámci například hodin náboženství. Přeci nemůžeme chtít po nich, aby samy byly učiteli náboženství. Také je mi samozřejmě líto těch dětí ve školách, které ještě nemohly zaslechnout o Ježíši, který nás přišel zachránit před věčnou smrtí. Pojdme společně zkusit evangelizovat naše nejbližší okolí. Nevěřím, že školy v našem městě jsou nepřátelské před poznáním našeho Otce a jeho lásky k nám, lidem.

Na závěr něco humorného a snad i poučného z úst kardinála Tomáše Špidlíka:
Ptala se matka Petříka: „Chodíš na katechezi. Umíš zpaměti odpovědi na otázky, které tam jsou?“ Petřík matku překvapil svým prohlášením: „Pan kaplan nám říkal, že je lepší, když se naučíme zpaměti texty z evangelia, abychom je pak mohli použít, když se naskytne příležitost.“ Matka se podivila této moudré radě a povzbudila chlapce, aby tak dělal. Jednoho z následujících dní ho šla ráno vzbudit: „Petříku, vstávej rychle.“ Ten se nedbale otočí a ohlásí vznešeně: „Ženo, má hodina ještě nepřišla.“

K. Černý

Letní tábor Kukle 2016

Letošní tábor skautského oddílu BLESK jsme odstartovali již tradičně nakládáním materiálu na farní zahradě – vybavení na dvoutýdenní tábor zcela zaplnilo korbu nákladního automobilu a tří osobních aut doplněných o káry. Po cyklistickém přesunu skautů (kluci ve věku 11-15 let) na tábořiště u rybníka Kukle nedaleko Polné započalo velké stavění tábora, se kterým vydatně pomohli i naši roveři (nabušení mladí muži ve věku 16-25). Jak jsme se dozvěděli na předchozím kolovýletě, okolní les prořídil díky kácení a letošní táborové stavby tak doplnil zbrusu nový hangár, který nahradil starou konstrukci pro jídelnu, kterou jsme dříve zavěšovali na stromy. Během pátečního odpoledne a soboty tak postupně na louce vyrostlo 19 podsadových stanů, indiánské tee-pee, sauna, jídelna, kuchyň s jílovými kamny, latrina, umývárka se sprchou, lukostřelnice, horolezecká stěna, stožár pro státní vlajku, fotbalové hřiště atd.

V neděli ráno jsme na pozvání vyjeli na pouť ve Šlapanově, kde někteří z nás vypomohli s ministrováním, jiní zase s konzumací bohatého občerstvení (v této disciplíně jsme obzvlášť zdatní). Odpoledne již začala do tábora přijíždět vlčata. Po shromáždění všech letošních táborníků náš tábor posvětil jáhen Petr Trefil. Vlčata se rychle zabydlela a táborové dobrodružství tak mohlo započít.

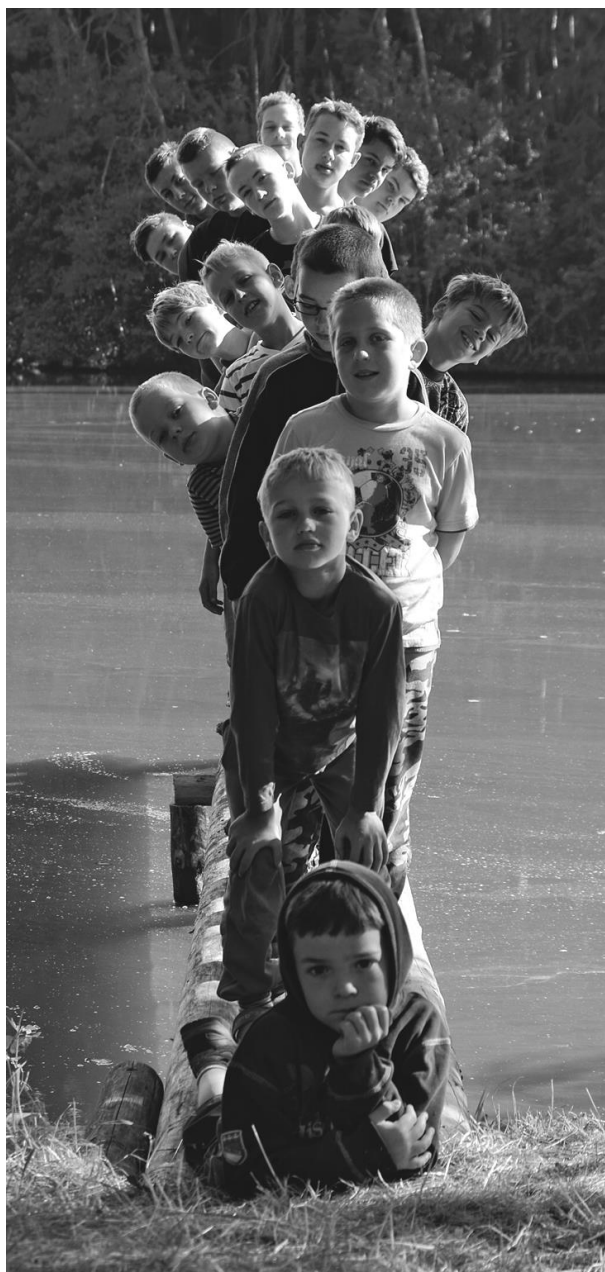
Typickým znakem skautů je družinový systém = dělení na zhruba stejně velké skupiny podobně starých kluků. Vzhledem k absenci velké části družiny Havranů na letošním táboře jsme se tak společně domluvili na rozdělení do dvou zbrusu nových družin - Kiwi a Kondoři. U vlčat zůstalo celoroční dělení na dvě šestky – modrou a zelenou. Tedy po přeorganizování mohla začít etapová hra, kterou měli jak skauti, tak i vlčata propojenou stejným tématem a to třetí křížovou výpravou. Pro účely etapové hry se skauti stali členy rytířských řádů Johanitů a Templářů a vydali se na strastiplnou pouť do Svaté země. Jejich úkolem ale nebylo drancovat, nýbrž dohodnout mírovou smlouvu se sultánem Saladinem a zajistit tak křesťanským poutníkům opět přístup do Jeruzaléma. Vlčata se během hry ucházela o členství v osobní strážci francouzského krále Filipa II.

Nesmíme zapomínat ani na již tradiční lanové táborové stavby - letos jsme si mohli vyzkoušet 50 m dlouhou lanovou dráhu. S lany si ale pohráli i sami skauti při jedné z etap, úkolem družin bylo ze dvou kánoí, dřeva, celt a hromady provazů postavit funkční plachetnici a s ní přeplachtit zhruba 400 m dlouhý úsek přes rybník. Ani na velkou hru pro celý tábor se nezapomnělo - nesla pracovní název Age of Empires LIVE a jak napovídá název, byla inspirovaná známou počítačovou hrou. Ve hře soupeřily tři týmy, které měly za úkol sbírat suroviny, vylepšovat svůj hrad a sami sebe, odvádět daně atd. Cílem bylo dosažení osmého stupně hradu. Díky nečekaným zvratům v průběžném pořadí byla herní atmosféra napnutá až do samého závěru.

K táboru neodmyslitelně patří i rukodělné dílny. V nich se letos vyráběly hlavně zbraně na etapovku a vlčata ještě dělala impozantní turbánky. Vlastnoručně jsme také postavili kovářskou výheň z kamenů a jílu. V ní jsme topili černým uhlím a žhavili železo, které jsme následně kovali na kovadlině. Úkolem všech skautů bylo vyrobit nůž, který bude schopný přerážnout lískový prut silný jako palec. K naší velké radosti se to skutečně všem podařilo, někteří si dokonce vyrobili i tomahawk nebo vrhací dýku. Dalším dobrým nápadem byl Setonův hrnec (díra v zemi zaplněná rozžhavenými kameny), ve kterém se nádherně udělala kuřata s bylinkovou marinádou.

Také musím zmínit speciální Pojkovy „Pojkohry“, jinak řečeno rytířský turnaj, ve kterém se bojovalo se zbraněmi vyrobenými v dílnách. Bojem jeden proti jednomu se až do velkého finále probojovali Saša se Štěpánem. Celkové vítězství nakonec slavil Templář Štěpán s netradiční zbraní – řemdichem.

Zřejmě největší změna byla v kuchyni, jelikož se letošního tábora nemohl zúčastnit náš skvělý Havran, tak ho v kuchyni vystřídal Bobr s Lišákem. Ti se úkolu zhostili bravurně a pod jejich vedením se i letos vařila velmi dobrá jídla. Když už jsme u jídla, tak to bylo naopak dosti skromné při „total bushcraftu“ skautů – 24 hodinovém programu s cílem prověřit schopnost přežití v přírodě. Když skauti na konci školního roku vznesli přání zařadit takový program na letošním táboře, jistě netušili, že k dispozici dostanou jen tričko, plavky a boty a jejich 24 h v přírodě započne přeplaváním rybníka. Několik málo dalších kusů vybavení (lékárnička, spacák, mouka, nůž, další oblečení, ešus) si mohli později potají vyzvednout v táboře, nesměl je ale při tom nikdo načapat. Naštěstí se druhý den všichni vrátili v pořádku bohatší o výjimečný zážitek, hrdí na to, že výzvu zvládli.

Etapová hra byla zakončena ve sklepeních zámku v Polné slavnostním podpisem mírové smlouvy mezi Saladinem, Richardem Lvím srdcem a Filipem II. Po podpisu vypukla

hostina, která pokračovala ještě do pozdního večera na tábořišti při hraní deskových her. Pak už nás čekalo jenom balení, nakládání, vykládání, čištění, sušení...

Nakonec už jen zmínka, že na táboře dvě vlčata složila svůj vlčácký slib a dva skauti úspěšně podstoupili zkoušku Tři orlí pera, při které museli vydržet 24 h nepromluvit, stejně dlouho nejíst, od svítání do soumraku zkoumat okolí a tábor, aniž by je někdo spatřil, celou noc rozjímat a udržovat oheň a na závěr obnovit svůj skautský slib, aniž by na sobě dali znát bolest při trojím šlehnutí lískovým prutem přes svá záda...

Takto vypadal letní tábor Kukle 2016.

Vít Pavlík - Medvěd
www.blesk.skauting.cz

Světové dny mládeže Krakov 2016

V červenci vyrazila z havlíčkobrodské farnosti skupina poutníků na Světové dny mládeže a setkání se Svatým Otcem Františkem do polského Krakova.

Dny v diecézi

Středa - Je středa 20. července 5.45 hodin ráno. Na havlíčkobrodském nádraží se schází první část naší výpravy ve složení Richard Fürst, Eliška Krýsová a Jiří Kletečka. Druhá polovina, tedy Anežka Zavadilová, Pavel Blažek a Eliška Blažková, vyrazila z Brodu o hodinu později. V Hradci Králové se setkáváme a další cestu plánujeme společně. Po mši svaté, kterou celebroidl otec biskup Mons. Jan Vokál, jsme své krosny naskládali do zlatého autobusu a ujížděli směr Polsko. Účastníci z královehradecké diecéze mířili do Świdnické diecéze, kde měli být ubytováni v různých městech. My asi po dvou hodinách dorazili do Ząbkowic Śląskich. Po ubytování jsme se přesunuli do centra města vzdáleného asi dva kilometry. Zde nás uvítal Świdnický biskup Adam Bałabuch a poté jsme si vyslechli kytarový koncert žáků uměleckých škol, polské duchovní písně a také jsme se nechali strhnout do víru polských tanců a ukazovaček.

Čtvrtek - Po snídani v osm hodin nás autobus dopravil do Ząbkowic Śląskich, kde jsme den zahájili mší sv. v krásném kostele klarisek. Náš zájem se pak soustředil na radnici, kostely, křivou věž a další atrakce města. Odpoledne jsme strávili ve vzdáleném Dolu w Złotym Stoku, kde se v minulosti těžilo zlato i jedovatý arsen, přičemž z hlubokého a chladného dolu nás na denní světlo vyvezl důlní vlak. Další cesta vedla k zámku v Kamieńcu Ząbkowickim, který díky svému líbeznému zevnějšku jakoby vypadal z disneyovských pohádek. Uvnitř jsme však spatřili důsledky dávného požáru a dozvěděli se, že ještě mnoho desítek let bude tento zámek polorozbořený, s holými stěnami a odkrytými podlahami, než se seženou peníze na opravdu interiéru. Večer jsme se opět shromáždili na náměstí v Ząbkowicích a zopakovali si polské písně

i tance. Také jsme přivítali poutníky z Brazílie, kteří nám předvedli, jak hlasitě a vytrvale umí zpívat.

Pátek - Po snídani již v sedm hodin jsme vyrazili do města Bardó, kde jsme jako šestičlenné skupinky naskákali do raftů a vypluli na řeku. Cesta raftem nám trvala přes dvě hodiny a jelikož jsme pádlovali pod vedením raftového mistra Richarda, získali jsme nad ostatními půlhodinový náskok a vyhnuli se tak vodním bitkám a převracení raftů. Jako odměnu za zdolaný úsek řeky jsme každý dostal grilovanou klobásu a večer v Ząbkowicích jsme si nedodržení pátečního postu od masa kompenzovali účastí na hrané křížové cestě. Program pokračoval v kostele klarisek večerem chval za doprovodu polské scholy. Někteří po celodenním programu klímali, všichni jsme se ale rychle probrali po sdělení, že na ubytovnu se musíme dostat pěšky, nikoli autobusem, jak bylo původně v plánu. Vyrazili jsme tedy po svých za doprovodu policejní eskorty.

Sobota - Čas vstávání se neustále posouval směrem k šesté hodině ranní. Snídalo se ještě před sedmou (jako obvykle byl koláček, houska a salám), protože jsme ráno měli naplánovanou mši a potřebovali jsme se včas dostavit na prohlídku pevnosti v Srebrnej Górze. Připojili se k nám i dva kněží z Ugandy. Odpoledne jsme nestrávili v Ząbkowicích, ale kulturní program probíhal v dzierzoniowskem regionu a byl naplněn lidovými tanci a písněmi gospelové skupiny, která nám předvedla, že i při krásném zpěvu se dá skákat a divoce tančit na podiu. Program ukončilo zpívání hymny SDM v angličtině, němčině, španělštině, češtině a dalších.

Neděle - Brzy ráno jsme si obuli kvalitní boty a vypravili se na patnácti-kilometrovou pouť ze Ząbkowic do Bardó, kde se slavil svátek Panny Marie Bardské. Kolem jedné hodiny jsme dorazili na místo a před třetí se od řeky za zvuků hudby vydaly alegorické postavy a my za nimi až do kostela, kde jsme včetně místních slavili mši svatou. V pěti jazycích jsme vyslechli jak evangelium, tak i kázání. Po mši jsme se přesunuli na rynek, kde jsme hlad ukojili u stánků s gulášem a s bezednými bednami buchet a přitom nás

obveselovali účinkující na podiu. Vystoupila zde hradecká skupina Veka, kterou vystřídal profesionální kytarista a všechny ohromil svými písněmi v latinsko-americkém stylu. Po setmění jsme šli v průvodu městem za alegorickými postavami a přitom sledovali výjevy bíle oděných soch. Celá slavnost byla završena dramatickým vystoupením těchto živých soch, které znázorňovaly důležité momenty z bible, a také poděkováním všem polským dobrovolníkům, kteří se o nás starali během předprogramu.

Dny v Krakově

Pondělí - Ráno nás opět neminul budíček ve velmi brzkou hodinu. Po obvyklé snídani “koláček, houska, salám” jsme si rychle sbalili své věci a teď už nadobro opustili naše dočasné ubytování. Ještě jsme rychle poděkovali všem, kteří se o nás starali, a pak už nás autobus zavezl do města Świdnice, kde jsme se v obrovském a architektonicky velmi zajímavém kostele Najświętszej Maryi Panny Królowej zúčastnili mše svaté. Na konec nás Świdnická diecéze ještě pohostila obrovskou porcí pohanky k obědu, po jejímž snědení nás už autobus odvážel směr Krakov. Pět hodin nám trvala cesta a chvilku po páté jsme přistáli kousek od Českého národního centra (ČNC), které bylo zbudované v opatství cisterciáků v krakovské Mogiłę. Následovalo obvyklé čekání, teď na registraci, batohy poutníka, stravenky a identifikační visačky. Poté jsme se přesunuli do našich nových domovů. Tři z nás byli ubytováni v rodině a zbytek na gymnáziu vzdáleném asi 15 minut chůze od ČNC. Tam se k nám připojila Lucka Sošková, Ondra Novotný a Jan Bureš, čímž se naše havlíckobrodská výprava stala kompletní. Večer jsme se pak všichni opět sešli v ČNC, kde pro nás byl připravený uvítací program. Ten samotný nebyl výsadou pouze našeho národa, ale byla slyšet i slovenština. Slováci však měli své centrum na jiném místě Krakova. Každý den pro nás byl připravený ranní program, který se skládal většinou ze mše svaté, slova na den, duchovního programu. Využít jsme mohli i celodenní adorace v kostele svatého Kříže. Po celou dobu pobytu probíhaly, jak v kostele, tak i v zahradě, zpovědi. V areálu jsme si také mohli koupit krakovská trička či kšiltovky, duchovní literaturu, obrázky i obrazy, u informačního stánku se zeptat na cestu do centra nebo si dát v kavárně “U Samaritána” kelímek malinovky a rakvičku se šlehačkou.

Úterý - Po snídani, kterou si každý vychutnal v místě svého ubytování, jsme se sešli v ČNC, kde jsme vyslechli čtení z evangelia, na které poté navázal biskup Vlastimil Kročil a téma hlouběji rozvedl. Nechyběla ani scénka znázorňující možnost plnění různých skutků milosrdenství a mše svatá. Po obědě nás tramvaj vezla do centra Krakova, odkud jsme pěšky museli doputovat pár kilometrů do parku Błonia, kde probíhala zahajovací mše s hlavním celebrantem kardinálem Dziwiszem a vzhledem k obrovskému množství poutníků v ulicích jsme byli rádi, že jsme se včas dostavili na večeri. Večerní mši svatou nabízelo i ČNC

s biskupem Holubem. Kvůli vydatnému dešti byla mše přesunuta ze zahrady o pár desítek metrů do překrásného gotické baziliky svatého Kříže.

Středa - Ráno jsme se opět potkali s ostatními poutníky z Čech v ČNC, avšak pouze na mši svaté, protože poté jsme se vypravili tramvají na pouť do Łagiewnik; na místo, kde mládenec Karol Wojtyła pracoval v dolech a kam každé ráno docházel na mši. Kostel svatého Jana Pavla II. jsme se při pohledu na nekonečnou řadu čekajících poutníků rozhodli nenavštívit. Z popisu místa jsme se dozvěděli, že je zde vystaveno roucho, které měl na sobě Jan Pavel II. při atentátu. Minuli jsme i kostel sv. Faustiny ukrývající její ostatky a vstoupili jsme až do kostela Božího milosrdenství s velkým obrazem Božího milosrdenství na místě oltáře. Po návratu do ČNC jsme se společně modlili růženec.

Čtvrtek - Ráno nás uvítalo ČNC slovem na den a krásnou promluvou kardinála Vlka, poté následovala pravidelná mše sv. a dlouhá odpolední výprava do parku Błonia, kde tisíce poutníků z celého světa přivítaly papeže Františka, který všechny přítomné potěšil svými slovy. K večeru jsme se dostali do ČNC a účastnili se adorace a modlitby chval.

Pátek - Po obvyklém ranním programu jsme vyrazili na oběd a odpoledne jsme shlédli muzikál Gedeon (účinkující studenti či absolventi Bigy) a poté byla možnost se vypravit na křížovou cestu s papežem Františkem. Na tu nakonec nikdo z nás nešel po výzvě otce P. Balíka, že nemusíme být všude a že je třeba si odpočinout na následující dny. Setrvali jsme v ČNC a účastnili se křížové cesty, sice bez papeže Františka, ovšem neméně krásné.

Sobota - Mše svatá v ČNC začala o hodinu dříve než v předchozích dnech, protože jsme se pak se všemi věcmi nutnými k přenocování na louce společně vypravili po silnici na Campus Misericordiae (Kampus milosrdenství). Putovalo s námi mnoho poutníků různých národností, takže jsme na své cestě museli být ohleduplní jak k nim, tak i ke svému tělu, které jsme napájeli vodou a mazali opalovacím krémem, protože bylo opravdu velké teplo. Možnosti být trpěliví jsme nejvíce využili při několikahodinovém čekání na vaky s jídlem v horku a velmi stíněném prostoru. Když jsme pak doputovali do cíle, utábořili jsme se v sektorech A3 a A4, které byly po VIP sektorech nejbližší k hlavnímu pódiu. Večer byla zahájena hlavní část Světových dní mládeže v Krakově, tedy vigilie, při které jsme vyslechli tři svědectví, krásné zpěvy i promluvu papeže Františka a po setmění jsme se mohli zaposlouchat do úchvatného koncertu duchovní hudby. Ačkoli bylo kolem plno světla díky lampám a obrazovkám, usnuli jsme ve svých spacácích v trávě.

Neděle - Ráno po šesté hodině některé spáče probudila zvuková zkouška, po které následovaly modlitby, a v deset hodin vyvrcholilo setkání všech poutníků z celého světa mší svatou slouženou Svatým otcem pod modrou oblohou. Poté jsme opustili Campus Misericordiae a vydali se co nejrychleji zpět do míst našeho ubytování, abychom si sbalili všechny své věci a připravili se na odjezd z Krakova. Do Hradce Králové jsme v pořádku dojeli před pátou hodinou ranní.

A co pro nás znamenaly SDM v Krakowě?

1. Nahlédnutí do svého nitra
2. Poznávání starých i nových kamarádů
3. Pomoc spolubratřím ztraceným ve městě
4. Inspirace ostatními národy, zejména národem polským
5. Zapření svých momentálních potřeb a tužeb
6. Propojování trpělivosti při čekání v autobuse, na sprchy se studenou vodou a ve frontách na jídlo
7. Nalezení síly modlitby a adorace
8. Zjištění, že člověk zvládne víc, než si myslí
9. Učení se toleranci, empatii a odpuštění
10. Zjištění, že přinést oběť není tak bolestivé, právě naopak
11. Vnímání Boží lásky skrze slova papeže Františka
12. Zakoušení nezištnosti
13. Dokonalé poznání v praxi, co znamená milosrdenství

Jirka Kletečka

Farní tábor Žirovnice 2016

Ve dnech 13. - 20. srpna proběhl farní tábor v Žirovnici. Téma celotáborové hry byla Cesta kolem světa za 80 dní. Cestovali jsme spolu s Philleasem Foggem, Paspartouem a slečnou Monikou Larochovou okolo zeměkoule. Každý den jsme byli v jiném městě. Naše cesta začínala v Londýně a dále pokračovala přes Paříž, Istanbul, indickou Agru, čínskou vesnici Lanshou, San Francisco a New York zpět do Londýna.

Na táboře jsme se rozdělili do šesti skupinek, ve kterých jsme proti sobě soutěžili v různých hrách. Zajímavá byla hra „malování tělem“. Tato hra spočívala v tom, že jsme si na nějakou určenou část těla (prst, loket, chodidlo, nos, bradu, tvář) nanесли barvu a malovali obraz na téma tábor. Dál se nám líbila hra Stavění sochy prince Hapiho. Hra se skládala ze dvou částí. V první části jsme navštívili šest stanovišť s různými úkoly a získali šest papírků s nakreslenými částmi těla. V druhé části jsme za ně dostali hlínu a vy-modelovali sochu prince Hapiho.

Ve volném čase jsme vyráběli maňásky z ponožek a fixaci na textil nebo zažehlovacími barvami jsme si pomalovávali vaky na záda. Ve čtvrtek se hráli naši vedoucí žirovnické zprávy. Měli je úžasně promyšlené a vtipné. Moc jsme se u toho nasmáli.

Tábor se nám velmi líbil a těšíme se na příští rok.

Jitka a Maruška Laštovicovy

Výbuch na severu

Brodské hudební uskupení Výbuch se vydalo poznávat krásy okolí Ústí nad Orlicí – rodiště našeho basisty Pavla Š. (našeho hlavního iniciátora a strůjce cesty) a toho času i pracovního místa zpěvačky Radky Č.

Společná páteční cesta byla příjemná i díky častému zastavení „na zmrzku“. Cestou jsme prošmejdili Pavlův vymazlený byt a dojeli do cíle naší cesty – do Petrovic, kde jsme večer zakončili u táboráku. V sobotu ráno jsme vyrazili na výlet na Suchý Vrch s cílem na dělostřelecké tvrzi Bouda. Zde jsme si užili vynikající dvouhodinovou prohlídku opevnění z druhé světové války ozvláštněnou „během v podzemí“ – cca 700 m v tunelech opevnění.

Po sportovním dni byl přesun do Ústí nad Orlicí, kde jsme odehráli Večer chval. Večerní pozvání na místní faru bylo milé. Pan farář nás provedl nově zrekonstruovanou částí objektu, ukazoval nám svoje vize a plány a při dobrém občerstvení (skoro jako na svatbě) a milém hovoru jsme se k odjezdu dostali až po 23. hodině.

V neděli jsme byli pozváni na doprovod mše svaté do Letohradu na Orlicí, kde slouží pan farář Václav Vacek. Místo ani pana faráře jsme někteří neznali. I proto nás překvapil plný kostel lidí deset minut před začátkem mše svaté, ale

zde to bylo jako ve včelím úle. Vítání se, společné hovory, běhání dětí, ševel – různorodá věková skvadra – od dětí v kočárku po babičky na vozíku. Vše se ale odehrávalo v milé náladě a s dychtivým očekáváním mše svaté.

Ta je v podání pana faráře Vacka odlišná od klasického pojetí mše, jak ho známe (toto pojímá i dispoziční uspořádání kostela, kdy obětní stůl není na východě, ale uprostřed prostoru...). Úvahy k zamyšlení přicházely v průběhu celé mše svaté, komunikace s farníky přímo při mši byla nezvyklá, ale pro obě strany milá. Při velkém počtu dětí, hluku a ostatních rušivých elementů, které přicházely, se nikdo neškaredil a neodsuzoval. Mše svatá trvala hodinu a půl, pro nás návštěvníky se zdála jako deset minut.

Při takto otevřené mši jsme se odhodlali hrát písně odvážnější s obavou, jak to dopadne. Odpověď přišla záhy. Po mši se farníci sešli před kostelem, kde se podával čaj a občerstvení (takto to prý funguje při každé neděli). Družné hovory 90% farníků trvající až 40 min se protáhly daleko za obědovou čáru. No, a odpověď na naše hraní? Děti běžající mezi dospěláky si zpívaly nápěv závěrečné písně „Roztáhni křídla a leť“. Plni nadšení, chuti a nápadů jsme se vraceli domů. Cestou jsme ještě vystoupili na rozhlednu na Andrlově kopci v Ústí. Ostatní krásy tohoto kraje nám zatím zůstaly zatajené. A tak rádi opět společně vyrazíme poznávat kouty naší vlasti!

Za Výbuch Topolovský Michal
vybuch@googlegroups.com

**Chvalte Hospodina, neboť je dobrý,
opěvujte našeho Boha, neboť je milý,
zaslouží si chvály.
Hospodin budeje Jeruzalém,
shromažďuje rozptýlené z Izraele.
Uzdravuje ty, jimž puká srdce,
a jejich rány obvazuje.**

Žalm 147 (146), 1 - 6

Kostel svaté Kateřiny ožívá

Iniciativa s názvem Život kostelům vznikla na počátku roku 2015 s cílem nalézt smysluplné využití pro kostely svaté Kateřiny a Nejsvětější Trojice v Havlíčkově Brodě a zajistit finanční prostředky na jejich opravu. Největší úsilí je v současné době věnováno právě kostelu svaté Kateřiny, který farnost již několik let liturgicky nevyužívá.

V loňském roce byla architektem Milanem Stejskalem zpracována variantní architektonická studie pro adaptaci kostela na centrum Oblastní charity Havlíčkův Brod. Tato studie byla několikrát přepracována a doplněna. Zároveň probíhají jednání s pracovníky Národního památkového ústavu v Telči i konzultace s tajemníkem Vědecké rady generální ředitelky NPÚ v Praze.

Nový impulz jsme dostali loni v září, kdy byl projekt Život kostelům zařazen mezi 15 úspěšných uchazečů o grantovou podporu Nadace Via v rámci programu Města z jiného těsta – Živé granty. Grant je primárně určen na projekty přispívající k oživení veřejného prostoru. Získané finanční prostředky šly na nezbytné udržovací práce a úklid kostela. Řada prací byla provedena brigádnicky, některé byly provedeny odbornými firmami. Byla vyčištěna půda od letitého nánosů holubinců, odklizená provizorní dřevěná podlaha a očištěna dlažba pod ní. Pořídili jsme též osvětlení, stohovatelná křesla, na kůr se dostanete po novém dočasném schodišti.

Zajišťovací práce skončily letos v květnu a prakticky ihned začala série kulturních akcí, které jsou též s grantem Nadace Via spojeny. Jako první vystoupil brodský smíšený pěvecký sbor Limbora. Noc Kostelů 2016 v Kateřině obohatila výstava prací žáků výtvarného oboru SZUŠ Havlíčkův Brod a prostorami kostela zněly flétny souboru Flauti Feroci žáků hudebního oboru téže školy. Zároveň byli návštěvníci seznámeni s aktuálním vývojem oprav, architektonickými studiemi a možným využitím kostela.

Dne 26. června příznivci folku zhlédli vystoupení oblíbené brodské kapely Vrabčí Trh. Na Dny Evropského Dědictví 2016 (EHD 2016) je v kostele připraven celodenní program. Kromě dalších dvou koncertů Vrabčího Trhu se v rámci EHD těšíme na Lumíra Macha a jeho ukázkou hry na didgeridoo a hlavně na vystoupení Tria Petrof Piano. Klavíristka tohoto tria Martina Schulmeisterová je rodačkou z Havlíčkova Brodu. Pásmo koncertů v Kateřině zakončí 25. září vystoupení skupiny Musica da Chiesa, jejichž hru na originální nástroje, například zvířecí rohy, si rozhodně nesmíte nechat ujít.

Pod dřevěnou podlahou v lodi kostela byla ukryta náhrobní deska, jejíž nápis nám pomohl rozluštit PhDr. Milan Skřivánek, emeritní ředitel archivu v Litomyšli. Ve spolupráci s archeology bude provedena kamerová sonda do prostor hrobky a následně zveřejněny podrobnosti.

Bohužel je nám jasné, že jsme stále na začátku dlouhé cesty k záchraně a trvalému využití kostela. Ale už jen to, že se Kateřina opět dostává do povědomí obyvatel Brodu, že mnoho lidí se dovnitř podívalo po dlouhé době nebo třeba poprvé v životě, nás naplňuje nadějí, že naše snaha není marná. Naše město je krásné a je škoda, že kulturní památka v jeho centru je v tak špatném stavu.

Pokud se chcete dozvědět více, připojit se k iniciativě, pomoci nebo poslat vzkaz, podívejte se na www.zivotkostelum.cz, kde jsou veškeré materiály dostupné.

Vít Vodrážka

flétnový soubor Flauti Feroci

Rozkol v církvi

Jeden známý z naší farnosti mně doručil třicetistránkový text P. Franze Schmidbergera s názvem "Srovnání tradičního a nového ritu mše sv." a chtěl vědět, co spisku říkám. Text dostal po internetu a podívoval se, že neznámý odesílatel našel jeho e-mailovou adresu; vzhledem ke svému věku používá internetu omezeně.

Autor textu se stal představeným Bratrstva sv. Pia X. po zakladateli hnutí FSSPX biskupu Marcelu Lefebvrovi, který nepřijal liturgickou změnu, od římské církve se oddělil a stál v čele kněžského společenství FSSPX od roku 1970 do roku 1982. Latinský název nového kněžského společenství je Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii X. a první písmena tvoří název FSSPX, který se do češtiny překládá Kněžské bratrstvo svatého Pia X. V roce 2015 patřilo do tohoto společenství 586 kněží katolického původu, z toho také 4 kněží z Čech. Své středisko má ve švýcarském kantonu Valais v městě Ecône. Mezi novými stoupenci jsou švýcarští a francouzští kněží ve větším počtu, malá část je z ostatních národů.

Arcibiskup Lefebvre sestavil seznam novátorských prvků, v nichž se FSSPX liší od římské církve, a vytýká jí, že se přibližuje protestantismu: oltář přeměněný ve stůl bez oltářního kamene, koncelebrace kněží, liturgie v národním jazyce a sloužená nahlas, mše sv. rozdělena na část bohoslužbu slova a oběti, používání profanovaných mešních nádob, podávání sv. přijímání laiky a na ruku, čtení lekcí ženami, podávání sv. přijímání nemocným laiky (str. 25).

Zásadně hnutí FSSPX uvádí, že nová liturgie podle II. Vatikánského koncilu není pro věřící platná a dává instrukci, jak postupovat: Pomodlit se doma mešní modlitby a učinit duchovní přijímání. Varuje před nebezpečím, že v nové liturgii věřící nabírají protestantskou mentalitu a ztrácejí víru. Podle FSSPX papež Pius V. v roce 1570 pevně stanovil pro celou církev závaznou liturgii po všechny časy (str. 27).

Marcel Lefebvre vysvětlil v roce 1988 bez souhlasu papeže čtyři biskupy. Na to reagoval papež Jan Pavel II. vydáním dokumentu o exkomunikaci. V roce 2009 papež Benedikt XVI. sňal vyřčenou exkomunikaci Členové Bratrstva sv. Pia X. stále v Církvi nezastávají oficiálně služby a funkce, i když byla zrušena exkomunikace jejich biskupů. Při příležitosti vyhlášení svatého roku milosrdenství v listopadu 2015 dovolil papež František kněžím FSSPX po tuto dobu zpovídat věřící.

Bratrstva jsou vybaveni všichni manipuly, které se ještě nosily za mého mládí na levé ruce s kněžským mešním rouchem; tenkrát jsme se učili, že původně sloužily k utírání potu nebo snad jako kapesníky.

Text spisku má charakter teologického pojednání, uvádí tradiční ritus v latině a polemizuje o správnosti a věcné výstižnosti textů z latiny v národních jazycích. Mešní texty v českém jazyce nazývá termínem ve zkratce NOM (= Novus Ordo Missae) a kritizuje je poměrně subjektivně. Tvrdí, že jenom latinská slova „Hoc est enim Corpus meum“ působí proměnění, nelze tak docílit českým překladem „Toto je mé Tělo“ (str.7).

Ve Schmidbergerově spisku je patrna teologická úroveň, slovních výpadů obsahuje jen několik. Např. V závěru na str. 30 je použito o současném nejvyšším katolickém sboru kardinálů termínu „cizí okupanti ve svaté Církvi“. Daleko závažnější jsou obvinění subtilně teologická na str. 22 a následující, která vedou k praktickým závěrům neplatnosti nového ritu a eucharistie.

Lítý boj, osočování, odsuzování, vyhrožování však panuje na řadě stránek na internetu. Moderní internet je živelná síla, která si v mnoha případech myslí, že je suverénní a nepodléhá zásadě sebekontroly a objektivity. Při vyhledávání odkazů a fakt na internetu jsem narazil na obrovskou škálu křesťanských a protikřesťanských názorů, až jsem si povzdechl, „aby mě Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil!“ Jedním zdrojem je např. informační servis časopisu *Te Deum – Hodie*, který vysloveně odsuzuje papeže Františka. Jeho údaje jsou velice pomíchané, protože autoři se neřídí původně latinským úslovím „kdo dobře rozlišuje, dobře učí!“

Nechtěl bych se pouštět do subtilit sporu, k tomu nejsem dostatečně erudovaný. Jenom uvedu pro názornost takové dva příklady, že i učení lidé a duchovní rovněž se někdy mýlí. Na přelomu padesátých let nastoupil na bohosloveckou fakultu do Prahy jako děkan penzionovaný dogmatik Vojtěch Šanda, který vystudoval teologii u jezuitů v Innsbrucku a později byl autorem učebnice dogmatické teologie, která se používala v Římě, v Praze nebyla pro svou náročnost tak frekventovaná. Ten byl postrachem pražských doktorandů za první republiky, zejména z řad řeholníků, až byl odvolán. Jako děkan vzpomínal chyb svých oponentů, zejména jednoho, který latinský termín na konci přímluvných modliteb přeložil „pro Krista“ namísto „skrze Krista“. Udělil však čestný doktorát teologie Josefu Plojharovi, aniž by se pozastavil nad jeho nemorálním životem a režimní poddajností. Pak toho hořce litoval. V druhém případě jsem nedávno četl Pozdrav ze Křtin a v něm se dočetl, že při pozdravu při mši sv. mají věřící pozdravit pouze jednoho účastníka po pravici a druhého po levici, tedy jen dva, a tím skončit. Sám se proti této zásadě prohřešuji a jsem rád, když pozdravím čtyři až pět účastníků, že tím mohu ještě dosvědčit tělesnou funkčnost. Teologicky se opírám o svědectví P. Marka Váchy, který

v Katolickém týdeníku 26/2016 na str. 4 publikoval článek "Není to jen klábosení u kávy", v němž dotahuje podání ruky při mši sv. až do farní kavárny.

Jako průpravu k nasměrování na správnou cestu se snažím pochopit smysl článku Jiřího Zajíce v Perspektivách Katolického týdeníku 27-28/2016 „aby zbožnost nezůstala v ústech“. Zdůrazněný syndrom staršího bratra v pasáži evangelia o marnotratném synovi přetavit do milosrdenství. To znamená dát pít žíznivým, napomínat hříšníky a snášet obtížné osoby. Milosrdenství naráží na nepochopení, zesměšňování, odmítání a hlavně podezírání ze slabosti.

Milan Šulc, 15.7.2016

Z Deníčku sestry Faustyny:

„Neustále se modli Korunku k Božímu milosrdenství,
kterou jsem tě naučil. Každý, kdo se ji bude modlit,
dosáhne velkého milosrdenství v hodině smrti.
Kněží ji budou dávat hříšníkům jako poslední záchranu.
I kdyby byl hříšník sebevíc zatvrzelý, jestliže se jen jednou
pomodlí tuto Korunku, dosáhne u mého nekonečného
milosrdenství milost. Přeji si, aby mé milosrdenství
poznal celý svět. Nesmírné milosti toužím dávat duším,
které důvěřují mému milosrdenství.“

Utíkám se k Tvému milosrdenství,
laskavý Bože, který jediný jsi dobrý.
I když je má ubohost veliká a má provinění mnohá,
přesto důvěřuji ve Tvé milosrdenství,
neboť jsi Bůh milosrdný a od věků neslýcháno,
ani země, ani nebesa nepamatují,
aby duše, která důvěřuje Tvému milosrdenství,
byla zklamána.

modlitba sv. Faustyny

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.